

ДЛЯ ПРИХИЛЬНИКІВ РОМАНУ
«ЖОРСТОКИЙ ПРИНЦ» ГОЛЛІ БЛЕК

САРА ДЖ. МААС

ДВІР
МОРОКУ
і ГНІВУ

ФЕНТЕЗІ, ГІДНЕ ПОРІВНЯННЯ
ЗІ СВІТОМ ДЖОРДЖА МАРТІНА

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

SARAH J. MAAS

A COURT
of MIST
and FURY

САРА ДЖ. МААС

ДВІР МОРОКУ і ГНІВУ

Харків

2020

2021

ISBN 978-966-982-533-9 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням: Sarah J. Maas. *A Court of Mist and Fury* / Sarah J. Maas. — New York :
Bloomsbury, 2016. — 640 p.

Опубліковано за домовленістю з *Bloomsbury Publishing Inc.*

Переклад з англійської *Єви Ніколаєвої*

Електронна версія створена за виданням:

Маас С. Дж.

М12 Двір мороку і гніву / Сара Дж. Маас ; пер. з англ. Є. Ніколаєвої. — Х. : Віват, 2020. — 736
с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-275-8 (укр.)

ISBN 978-1-61963-446-6 (англ.)

Фейра готується вийти заміж за свого коханого — Темліна. Однак спогад про злочин, який вона вчинила, щоб звільнитися від Амаранти, повертається до неї в жахіттях. Темлін намагається забезпечити її, контролюючи кожний її крок, але дівчина не хоче ставати казковою принцесою. До того ж сам Темлін має дедалі більше таємниць від коханої. Невже це лише для того, щоб її захистити? У цей час Різенд, Лорд Двору Ночі, нагадує про укладену між ними угоду. Певно, хоче скористатися нею для своєї мети. І тепер, коли над Прифією та землями людей нависла загроза жажливої війни, Фейра має вирішити, кому довіряти. На кону життя її сім'ї та доля всього світу. А в чарівному світі фейрі друзі можуть бути небезпечніші за ворогів. Тепер на Фейру очікує боротьба зі значно більшим злом, ніж вона могла собі уявити.

УДК 821.111(73)

© Sarah J. Maas, 2016

© Kelly de Groot, map, 2016

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2020

Можливо, моя душа завжди була темна й дволика.

Можливо, хтось сильніший, із чистою душею, опустив би кинджал і прийняв смерть, тільки б не зазнати того, що чекало на мене.

Кров була всюди.

Я намагалася втримати кинджал у руці, що несамовито тремтіла. Труп юного Вищого Фе лежав переді мною на підлозі, тим часом як я поступово розпадалася на шматки.

Я не могла зібратися на силі, щоб опустити зброю, не могла зрушити з місця.

— Гаразд, — промуркотіла зі свого трону Амаранта. — Повтори.

На мене чекала ще одна жертва. Жінка. Ще одна Фе стояла переді мною на колінах...

Я знала, яку молитву вона читатиме. Які промовлятиме слова.

Я знала, що заріжу її. Як зарізала перед тим хлопця.

Я зроблю це, щоб звільнити їх усіх, щоб звільнити Темліна.

Я була катом невинних, рятувником земель.

— Скажи, коли будеш готова, любя Фейро, — промовила Амаранта.

Руде полум'я її волосся виблискувало, геть як кров на моїх руках і на мармуровій підлозі.

Убивця. Катюга. Монстр. Брехуха. Дволика.

Я не знаю, де була я, а де — королева. Межа між нами вже давно стерлася. Моя хватка ослабла, кинджал із брязкотом упав на підлогу, плюснувши в калюжу крові, що розтеклася підлогою. На мої поношені черевики бризнули краплі крові. Черевики нагадували про моє земне життя, таке далеке, що його я ладна була вважати лихоманковими видіннями останніх кількох місяців.

Я подивилася на жінку, яка прагнула смерті. З неї вже зняли мішок, і тільки каптур затуляв її обличчя. Тіло завмерло в граційній позі. Вона знала, що приречена на смерть, і готова була стати жертвою.

Я потягнулася за другим кинджалом, що лежав на чорній оксамитовій подушці, і відчула його крижане руків'я у своїй теплій вологій долоні. Охоронці зірвали каптур.

Я впізнала її.

Упізнала блакитно-сірі очі, золотаво-брунатне волосся, повні губи, загострені вилиці. Впізнала вуха, які зараз ледь видовжилися, рухливі кінцівки, у яких чаїлася сила, впізнала в ній усю людську недосконалість, яка поступово перетворювалася на ледь помітне сяйво безсмертя. А також спустошеність, відчай, що їх випромінювало її обличчя.

Упевненим рухом я скерувала кинджал.

Узявши її за тендітне плече, я глянула їй в обличчя, яке ненавиділа, — *своє обличчя.*

І з полегшенням устромила ніж у своє серце.

ЧАСТИНА ПЕРША. ДІМ ПОТВОР

Розділ 1

Я блювала в туалеті, тримаючись за його холодні стіни й намагаючись заглушити звуки, які видавала.

Місячне сяйво, єдине джерело світла, струменем лилося до великої ванної кімнати. Мене нестерпно нудило.

Темлін навіть не ворухнувся, коли я раптом прокинулася. Я не могла відрізнити темряву в кімнаті від непроглядного мороку в темниці Амаранти. Холодний піт, яким я вкрилася, нагадав мені кров убитих фейрі, і я кинулася до ванної кімнати.

Я провела там п'ятнадцять хвилин, очікуючи, коли вгамуються блювотні позиви, коли дрож, що її відчувала в усьому тілі, поступово уляжеться, як то буває з брижами, що виникають на воді.

Знеможена, я нависла над унітазом, рахуючи кожен подих.

Такий собі звичайний кошмар. Один із тих, що знесилювали мене останнім часом уві сні й наяву.

Минуло три місяці після того випадку в Підгір'ї. Три місяці я пристосовувалася до свого безсмертного тіла, до світу, що поступово відновлювався після того, як Амаранта геть розтрощила його.

Я зосередилася на своєму диханні: вдих через ніс, видих через рот. Повторювала це раз-у-раз.

Коли я нарешті заспокоїлася й підвела голову, мені здалося, що я можу ступити кілька кроків. Проте я далеко не пішла. Дійшовши до стіни, я зупинилася біля розбитої шибки у вікні. Дивилася в нічне небо, свіжий вітерець обдував моє спітніле лице. Прихилившись до стіни, я присіла і притулила руки до мармурової підлоги. Справжня.

Це реальність. І я жива. Вибралася звідти.

Якщо, звісно, мене не лихоманить і це не сон, а я не сплю в темниці Амаранти й знову не прокинуся в цій клітці і...

Я притиснула коліна до грудей. Усе це відбувається насправді.
Насправді.

Я пробувала слова на смак.

Мовчки повторювала їх, доки не змогла відпустити коліна й підвести голову. Біль пройняв руки.

Я так міцно стиснула їх у кулаки, що нігті мало не проштрикнули шкіру.

Сила, здобута вкупі з безсмертям, — то радше прокляття, аніж дар. За три дні свого перебування тут я зламала й погнула все столове срібло, якого торкалася. Я так часто падала, шпортаючись і плутаючись у своїх ногах, які тепер стали довгими й надто прудкими, що Ейсід повиносила всі коштовні речі з моєї кімнати (особливо вона розгнівалася через розбиту вазу, якій було вже вісім століть, — якось я перекинула стіл, на якому вона стояла). А ще я розбила не одні й не двоє, а *п'ять* скляних дверей, просто надто сильно грюкнувши ними.

Зробивши видих через ніс, я розтиснула пальці.

Моя правиця була гладесенька. Прекрасна Фе.

Я подивилася на ліву руку. Чорнильні завитки вкривали пальці, зап'ястя, все передпліччя до плеча, вони немов всотували весь морок у кімнаті. Око, намальоване на моїй долоні, здавалося, стежило за мною. Спокійне й лукаве, мов у kota. Його вузька зіниця розширилася і стала трохи більшою, ніж була вранці, — здавалося, пристосувалася до світла, як у звичайного ока.

Я зі злістю зиркнула на нього.

На того, хто міг бути по той бік татування.

Від Різа не було чутно нічого за три місяці, що я провела тут. Жодної звістки, навіть якихось чуток. Я не питала нікого, — ані Темліна, ані Люсьєна: боялася, що можу випадково призвати Вищого Лорда Двору Ночі, і той згадає про недолугу угоду, яку я з ним уклала в Підгір'ї: я проводжу з ним щомісяця один тиждень, і за це він рятує мене від смерті, що нависла наді мною.

Навіть якщо і сталося таке диво, що Різ забув про це, то я не забула. Пам'ятали про угоду і Темлін, і Люсьєн. Пам'ятали всі, хто мав тату.

Навіть якщо Різ зрештою... якщо він все ж таки не був моїм ворогом.

Але ворогом Темліна він, ясна річ, був. Він був ворогом будь-якого Двору. Мало кому щастило перетнути кордон Двору Ночі й не загинути. Мало хто міг переповісти те, що довелося пережити. Ніхто достеменно не знав, що *існувало* у віддаленій північній частині Прифії.

Гори і темрява, зірки і смерть.

Але за кілька годин після поразки Амаранти, розмовляючи з Різеном, я не відчувала його ворожості. Я нікому не розказала про нашу з ним зустріч та взаємні зізнання.

Радій з того, що маєш серце людини, Фейро. Жалій тих, хто не може відчувати геть нічого.

Я стиснула пальці в кулак, заховавши татуйоване око, спустила воду в унітаз, а потім прополоскала рот і умілася.

О, якби я могла нічого не відчувати!

Якби ж то змінилося і моє людське серце, так само як уся я! Якби стало уламком безсмертного мармуру. Замість шматка потрощеного мороку, просоченого ихором¹, що тепер труїв мене. Коли я прокралася до своєї темної спальні, Темлін спав. Його оголене тіло розкинулося на матраці. Мить я милувалася міцними м'язами на спині, з любов'ю окресленими місячним сяйвом, його золотавим волоссям, скуйовдженим під час сну, у яке я запускала пальці, коли ми кохалися цієї ночі.

Заради нього, я вчинила це заради нього. Понівечила себе і свою безсмертну душу.

Тепер же мала цілу вічність жити із цим.

Я йшла до ліжка, і кожен крок давався мені чимраз важче. Простирадла встигли висохнути й охолонути. Я ковзнула в ліжку, повернулася до Темліна спиною і обхопила себе руками. Темлін дихав рівно і глибоко. Але зі своїми фейськими вухами... Іноді мені здавалося, що я вловлюю найменшу затримку в його диханні, навіть якщо та тривала частки секунди. Мені забракло сміливості запитати, чи він прокинувся і вдає, що спить.

Він ніколи не прокидався, коли я потерпала від кошмарів, коли щоночі мене вивертало і я блювала. А якщо він і знав чи чув, то про це ніколи не говорив.

Я знала, що подібні кошмари переслідують і його так само часто, як і мене, позбавляючи сну. Коли це сталося вперше, я прокинулася і спробувала поговорити з ним. Але він відштовхнув мене, його шкіра стала липкою, а він перетворився на чудовисько з хутром, кігтями, рогами та іклами. Решту ночі він провів на підлозі біля ліжка, стежачи за дверима та вікнами.

Відтоді було багато таких ночей.

Скрутившись клубочком у ліжку, я натягнула ковдру аж до носа. Ніч була холодна, а мені хотілося тепла. Ми мали мовчазну угоду: не зізнаватися одне одному, що Амаранта мучить нас і вночі, і вдень.

Так було легше нам обом. Принаймні я могла не розповідати Темліну те, про що мені було тяжко говорити. Звільнивши його і врятувавши його підданих і всю Прифію від Амаранти, я знищила себе, розбилася на друзки.

І, гадаю, навіть вічності забракне, щоб зібрати їх до купи.

¹ Ихор — у давньогрецькій міфології — кров богів. На відміну від нектару й амброзії (їжі богів), не дає безсмертя. Ихор гігантів витікає з надр землі у вигляді нафти. (*Тут і далі прим. ред.*)

Розділ 2

— Я хочу з тобою.

— Ні.

Я схрестила руки, майже накривши правою татуйовану ліву й трохи ширше розставивши ноги на брудній підлозі стайні.

— Минуло три місяці. Нічого не трапилося, а до селища менше ніж п'ять кілометрів.

— Ні.

Крізь двері стайні лилися промені ранкового сонця, осяваючи золотаве волосся Темліна, який застібав на грудях останню пряжку перев'язу з кинджалами. Його обличчя — мужнє й прекрасне, саме таке, яким я мріяла його побачити тими нескінченними місяцями, коли він носив маску, — було серйозне, губи стиснуті.

За його спиною Люсьєн, уже сидячи верхи на своєму сірому коні в яблуках, в оточенні ще трьох охоронців із фейської знаті, мовчки хитнув головою на знак попередження, примруживши своє металеве око.

Здавалося, він казав: «Не тисни на нього».

Темлін уже рушив до свого осідланого вороного коня. Мені залишалося хіба що зціпити зуби й поквартитися за ним.

— Селищу потрібна бодай якась допомога, і мої руки не будуть зайвими.

— Не варто забувати, що ми досі полюємо на чудовиськ Амаранти, — сказав Темлін, спритно, одним рухом стрибнувши на свого коня.

Іноді мені здавалося, що коні були просто прикриттям — засобом довести свою нормальність, вдати, що він не може побігти прудкіше за них. Я не раз казала йому, що він живе однією ногою в лісі. Темлін сів верхи. Зараз його зелені очі нагадували дві зелені крижинки.

— Я не зможу дати тобі охорону для супроводу — у мене немає зайвої.

Я вхопилася за повіддя:

— Не треба мені охорони.

Пальці мої напружилися, стиснувши шкіряну вуздечку, і я спинила коня. Золота каблучка з прямокутним смарагдом на моєму пальці зблиснула на сонці.

Два місяці тому Темлін освідчився мені. Ці два місяці минули в переглядах варіантів весільних букетів та вбрання, вивченні варіантів меню та розсаджування гостей. Невелика перерва — дякувати Зимовому Сонцестоянню — відбулася тиждень тому. Я перевдяглася з шовків і мережив у хвойні гілки та гірлянди з листя. Власне, я міняла одне свято на друге, проте зміна внесла певну різноманітність.

Три дні святкувань та обміну невеликими подарунками завершилися тривалою помпезною церемонією на вершині пагорба. Тоді ми перейшли зі старого року в новий, коли сонце «померло», щоб вранці «народитися» заново. Щось на кшталт цього. Зимове Сонцестояння святкували в краю вічної весни! Та це не додало мені весільного настрою.

Я не дуже уважно слухала пояснення походження свята, та й самі Фе сперечалися з приводу того, походило воно від Двору Зими чи від Двору Дня. Тепер в обох Дворах його вважають головним святом. Найголовнішою зі священних урочистостей. Усе, що я знала, — це те, що повинна витримати дві церемонії: одну на заході сонця — вона знаменувала початок нескінченної ночі подарунків, танців та випивки — на честь помирання старого сонця, і другу — світанкове привітання, народження нового сонця. Це вже коли я буду геть втомлена і в мене болітимуть і очі, і ноги.

Мені дуже не подобалося, що я мусила стояти перед численними придворними, втім, не забуваючи і про фейрі з нижчих станів, тоді як Темлін проголошував промови і довгі тости. Я завбачливо змовчала, що мій день народження випав саме на цю найдовшу ніч у році. Хай там як, подарунків я отримала достатньо, і, безумовно, на весілля отримаю ще стільки ж чи навіть більше. Я не знала, що робитиму з такою кількістю речей.

Тепер до весілля залишалось якихось два тижні. І я будь-що повинна була вибратися з маєтку, бо якщо не здійсно цього, то все, що мені судилося, — це витратити Темлінові гроші й задовольнитися запопадливим до себе ставленням фейрі і фейців.

— Прошу тебе! Життя в селищі ледь жевріє. Я могла б полювати, щоб добувати їжу для його мешканців...

— Це небезпечно, — сказав Темлін, знову вповільнюючи хід коня, шкіра якого виблискувала, як чорне дзеркало, навіть у тіні стайні. — Надто для тебе.

Щоразу, як ми сперечалися, він наводив цей аргумент. Щоразу я благала його відпустити мене в селище Вищих Фе, щоб допомогти відновити те, що Амаранта спалила багато років тому.

Ми вийшли зі стайні. Я пішла за ним у яскравий безхмарний день, де трави вкривали сусідні пагорби, погойдуючись під легким вітерцем.

— Люди хочуть повернутися, вони хочуть знайти місце, де зможуть жити...

— Ці ж люди вважають тебе благословенням, ознакою стабільності. Якщо з тобою щось станеться... — Він урвав себе на півслові, спиняючи коня на краю брудної стежки, що вела до східних лісів і де на нього за кілька метрів уже чекав Люсьєн. — Немає сенсу щось відновлювати, якщо тварі Амаранти шастають землями і можуть знову все знищити.

— Діють охоронні закляття.

— Дехто зміг їх уникнути. Учора Люсьєн убив п'ятьох нагів.

Я повернула голову, подивилася на Люсьєна. Той скривився. Люсьєн нічого мені про це не сказав учора за вечерею. Він збрехав, коли я запитала його, чому він кульгає. Мені стало зле — не лише через брехню, але... наги. Іноді уві сні я бачила, як убиваю їх і їхня кров заливає мене; снилися мені нахабно усміхнені пики, коли вони хотіли розшматувати мене в лісі.

Темлін тихо сказав:

— Мені важко робити те, що я мушу, коли весь час думаю, чи в безпеці ти.

— Звісно, я буду в безпеці.

Я ж тепер фейка. З такою силою та спритністю я мала всі шанси втекти, уникнути небезпеки, коли раптом щось станеться.

— Прошу тебе, будь ласка, просто зроби це для мене, — промовив Темлін, погладжуючи міцну шию жеребця, який нетерпляче заіржав.

Інші вже перевели своїх коней у легкий галоп, і перший із них вже майже сховався в тіні лісу. Темлін різко повернув обличчя у бік

білосніжного маєтку, який було добре видно в мене за спиною.

— Я певен, що там знайдеться тобі робота. Або почни писати картини. Спробуй той новий набір, що я подарував тобі на свято Зимового Сонцестояння.

У цьому домі на мене не чекало нічого, окрім приготування до весілля, відтоді як Ейсіл заборонила мені робити бодай щось. І не тільки через те, ким я була і ким невдовзі стану для Темліна... Через те, що я зробила особисто для неї, для її хлопчаків і для всієї Прифії. І слуги поводитися так само. Деякі з них плакали, висловлюючи подяку, коли бачили мене в коридорах. Що ж до живопису...

— Хай буде по-твоєму, — зітхнула я і змусила себе подивитися йому у вічі й усміхнутися, а тоді застерегла його: — Будь обережним.

Мене непокоїла думка про те, що він їде полювати на монстрів, яких колись звільнила Амаранта.

— Я люблю тебе, — тихо мовив Темлін.

Я кивнула, тихо проказавши те саме у відповідь, тим часом як кінь Темліна вже біг рясю до Люсьєна, який досі чекав на нього і тепер трохи хмурився. Я не дивилася їм услід.

Неквапом я поверталася через загорожі, що ними були обнесені садки; птахи весело співали своїх весняних пісень, а під моїми легкими черевиками шелестіла ріль.

Я ненавиділа яскраві сукні, які стали тепер моїм щоденним вбранням, але сміливості зізнатися в цьому Темліну у мене не ставало. Ні тоді, коли він купував мені ті сукні, ані тепер, коли він сьйливими очима дивився на мене, коли я вбиралася в них, і щиро зізнавався мені в тому, який він щасливий. День, коли я знову вдягну шаровари й туніку, коли зброя замінить мені вишукані прикраси, стане тим днем, коли зрозуміле всім послання полине в усі землі. А поки що я вбиралася в сукні й дозволяла Ейсіл куйовдити мені зачіски — нехай, якщо вже таким чином усі, хто мене бачить, почуваються певніше й комфортніше.

Темлін принаймні не заперечував проти того, щоб у мене при собі був кинджал. Я повісила його на пояс, прикрашений коштовним камінням. Люсьєн подарував мені і пояс, і кинджал. Кинджал — за кілька місяців до поразки Амаранти, а пояс — через кілька тижнів після того, і тепер кинджал та ще іншу зброю я носила із собою

повсюди. «Навіть озброєна до зубів ти залишаєшся прекрасною», — казав він.

Та навіть якби раптом протягом ста років тривала стабільність, не певна, що, прокинувшись уранці, я не взяла б із собою кинджал.

Століття.

Переді мною простиралися століття. Століття з Темліном у цьому прекрасному затишному місці. Можливо, я й дам собі лад. А може, й ні.

Я зупинилася перед сходами обвитого плющем та трояндами будинку й поглянула праворуч — на доглянутий розарій і вікна під ним.

Сюди, до моєї колишньої художньої студії, після мого повернення я заходила лише раз.

І всі ці картини, всі фарби та пензлі, білі полотна, що чекали на мене, сподіваючись, що я колись розповім їм свої історії, виллю на них свої почуття та мрії... усі вони викликали в мене відразу.

Я пішла за кілька хвилин і відтоді не поверталася.

Я припинила систематизувати в уяві кольори, відчуття та текстури й уже не помічала їх. І ледве могла дивитися на картини, що висіли в коридорах і зібрані в галереї.

Мене покликали. Із прочинених дверей маєтку до мене долинуло ніжно проспіване моє ім'я, і напруження в моїх плечах трохи ослабло. Вища Жриця, Вища Фе і подруга дитинства Темліна, яка взялася допомогти мені підготуватися до весілля. Проти цього я не заперечувала. Але мені зовсім не подобалася її готовність поклонитися мені й Темліну, немов ми — новоспечені боги, обрані й благословенні Котлом.

І, спостерігаючи за нею, я не пошкодувала, — адже Аянта знала всіх і в Дворі, і поза його межами. Вона супроводжувала мене на всіх заходах та обідах і розповідала подробиці про гостей, а ще сприяла тому, що я змогла поринути у веселий вир свята Зимового Сонцестояння. Зрештою, вона головувала на різних церемоніях, і я була більше ніж щаслива дати їй обирати, якими вінками та стрічками прикрасити будинок та сад і яким сріблом накрити обідній стіл.

Хоч Темлін і платив за мій повсякденний одяг, обирала його Аянта, вихоплюючи своїм прискіпливим оком з усього те, що мені пасуватиме. Вона була душею народу фе. Здавалося, сама Богиня

звеліла вивести його з мороку і відчаю до світла. Вона ще жодного разу не зрадила й не обманула мене, і мене брав острах у ті дні, коли Аянта була в храмі, приймала паломників, давала вказівки своїм слугам та помічникам. Отож сьогодні я особливо раділа їй.

Я підібгала свої тонкі спідниці кольору ніжно-рожевого світанку і, притримуючи їх рукою, стала підніматися мармуровими сходами до будинку.

Наступного разу, обіцяла собі, я таки переконаю Темліна взяти мене із собою в селище.

— О ні, ми не можемо дозволити їй сісти поруч із ним! Вони пошматують одне одного, а кров зіпсує скатертину.

Аянта насупилася під блідим сіро-блакитним каптуром, і татуювання на чолі, що зображувало різні фази Місяця, зморщилося. Вона викреслила ім'я, яке внесла до списку гостей мить тому в схему їх розсадки за столом.

Удень стало жарко, і в кімнаті, де ми сиділи, було навіть трохи душно. Навіть легенький вітерець, що дув у відчинені вікна, не давав прохолоди. Утім, Аянта не знімала із себе важкої накидки з каптуром.

Усі Вищі Жриці вдягалися у вишукано переплетені, хвилясті, багат шарові вбрання вільного крою, хоч на вигляд були аж ніяк не матрони. Тонку талію Аянта підкреслювала красивим поясом із напівпрозорим небесно-блакитним камінням ідеально овальної форми, оправленим у сяйливе срібло. Обрамляв каптур тонкий німб сріблястого кольору з великим каменем у центрі. Тканина була закріплена під німбом так, щоб прикривати брови та очі, коли жриці потрібно було помолитися, звернутися до Котла чи Матері або просто подумати.

Одного разу Аянта показала мені, який вигляд має тканина, коли вона опущена на очі: видно було лише ніс та повні чуттєві губи Аянти. Голос Котлу. Такий її образ мене трохи налякав. Ця закрита верхня частина обличчя просто перетворила яскраву лукаву жінку на живу ляльку, на щось геть інше. На щастя, Аянта рідко опускала покривало.

Вона іноді навіть знімала каптур, і тоді сонце грало їй довгим, злегка кучерявим золотавим волоссям.

Срібні каблучки блищали на доглянутих пальцях Аянти, коли вона записувала наступне ім'я.

— Схоже на гру, — промовила вона, зітхнувши. — Усі ці особи, які б'ються за владу і вплив, якщо потрібно буде, проливатимуть кров. Дивно тобі, мабуть, до такого звикати.

Попри витонченість та заможність вони зберігали звички дикунів. Вищі Фе не були схожі на легковажну знать зі світу смертних. Ні, коли вони ворогували, то *буквально* розпускали когось на криваві стрічки.

Колись я боялася навіть дихати в їх присутності.

Я розім'яла пальці, розтягуючи й викривляючи татуювання, нанесені на шкіру.

Тепер я можу битися разом із ними і проти них. Але поки що я цього не робила.

За мною дуже пильно наглядали — стежили й занадто доскіпливо оцінювали. Навіщо нареченій Вищого Лорда навчатися бойової підготовки, якщо в країні нарешті запанував мир? До такого аргументу вдалася Аянта, коли я необачно заїкнулася про це за вечерею. Треба віддати належне Темліну, він бачив проблему з обох боків: я можу навчитися захищати себе, але... поширяться чутки.

— Смертні не набагато кращі, — зізналася я Аянті й додала, намагаючись підтримати розмову з нею, бо лиш вона з мого нового оточення була адекватна у спілкуванні зі мною: — Моя сестра Неста саме та компанія.

Аянта закинула голову, сонячні промені впали на блакитний камінь на її каптурі, і той засяяв.

— Твої смертні родичі *приєднаються* до нас?

— Ні, — сказала я. — У мене не було на меті запрошувати їх. Не хотіла показувати їх прифійнцям. Не хотіла, щоб бачили, якою я стала.

Вона побарабанила довгим тонким пальцем по столу.

— Але ж вони живуть зовсім неподалік від Стіни, чи не так? Якщо для тебе важливо, щоб вони приїхали, Темлін і я могли б убезпечити їх під час подорожі.

За час, що його ми проводили разом, я встигла розповісти їй про селище, про дім, де зараз жили мої сестри, про Айзека й Томаса

Мандрєя. Мені несила було згадувати Клер Беддор і те, що сталося з її родиною.

— Неста ненавидить ваш рід за все те, що з нею зробили, — сказала я, пригадуючи, що пережила смертна, і водночас відганяючи ці спогади.

— *Наш* рід. Ми про це вже говорили, — тихо мовила Аянта.

Я кивнула.

— Ми старі й лукаві, нам подобається битися словами, як клинком чи кігтями. Усе, що ти кажеш, кожне твоє слово, судитимуть, і, найімовірніше, не на твою користь. — І ніби для того, щоб пом'якшити попередження, додала: — Будь обережна, леді.

Леді. Яке безглузде звертання. Ніхто взагалі не знав, як до мене слід звертатися. Я не була однією з Вищих Фе за народженням.

Я була Перетвореною. Мене воскресили, сім лордів Прифії дали мені нове тіло. Я знала, що не була дружиною Темліна. Ми не поєднані як належить. Поки що.

По правді... По правді, то Аянта, з її блискучим золотавим волоссям, очима кольору морської хвилі, витонченими рисами обличчя, гнучким станом була більше до пари Темліну. Вона йому рівня. Союз із Темліном — Вищий Лорд та Жриця, — демонстрував би намір захисту, сили й безпеки з наших земель перед будь-яким зовнішнім ворогом. І зміцнив би силу Аянти, яку, безсумнівно, вона хотіла здобути.

Серед Вищих Фе було заведено, що жриці здійснюють обряди й ритуали, записують історії та легенди, а також виступають радниками лордів і леді як із глобальних, так і з не надто значних питань. Я не помітила, щоб Аянта використовувала магію, але коли запитала про це Люсьєна, то він насупився і сказав, що їхня магія виходить із їх церемоній і може мати смертельні наслідки, якщо вони того схочуть. Під час Зимового Сонцестояння я шукала якихось її ознак, сподівалася побачити магію, яка спускається крізь її здійняті догори руки, залиті променями ранішнього сонця, але жодної хвилі чи магічної вібрації не помітила. Ані від неї, ані від землі, на якій ми стояли.

Я не знаю, чого насправді чекала від Аянти — однієї з дванадцяти Вищих Жриць, які разом керують сестрами на всій території Прифії. Літня, тиха, незаймана — такою малювала мені уява жрицю з легенд,

що їх смертні переказували з уст в уста. Аж ось Темлін оголосив, що давній друг має невдовзі відновити напівзруйнований храмовий комплекс на наших землях. Проте наступного дня в нашому домі здійнявся ураган на ім'я Аянта, і тієї ж миті ці очікування були нівельовані. Особливо про celibat.

Жриці могли виходити заміж, народжувати дітей і розважатися як їм заманеться. Притлумити природні інстинкти, свою вроджену жіночу магію дарувальниці життя — це осквернити дар плодючості від Котла. Так одного разу сказала мені Аянта.

І якщо сім Вищих Лордів правили Прифією, сидячи на троні, дванадцять Вищих Жриць верховодять зі своїх вівтарів. Їх потомство мало ту саму повагу й володіло такою самою владою, як і діти будь-якого Вищого Лорда. Аянта, будучи наймолодшою верховною жрицею за останні триста років, залишалася незаміжньою, бездітною і готовою дарувати свої ласки «найкращим чоловікам Прифії».

Я часто запитувала себе, як це — бути такою вільною і рівноваженою.

Коли я не відповіла на її м'яке зауваження, вона сказала:

— Ти вирішила, якого кольору буде твоя сукня? Біла? Рожева? Жовта? Червона?

— Не червона.

Я ненавиділа цей колір. Понад усе. Волосся Амаранти, кров, шрами на мертвому тілі Клер Беддор, прибитому до стіни в Підгір'ї.

— Багрянний колір може пасувати до зеленого... Але це, напевне, дуже нагадує стиль Двору Осені, — знову постукала пальцем по столу Аянта.

— Будь-який колір, який ти вибереш.

Вона стала моєю опорою, і я мусила це визнати. Здавалося, їй за втіху чинити так — турбуватися про ті справи, які мені не до снаги було виконувати.

Брови її ледь не злетіли догори.

Попри те що вона була Вищою Жрицею, їй та її родині тільки втечею пощастило врятуватися від жахів, що вирували в Підгір'ї. Її батько, один із найсильніших союзників Темліна з-поміж Двору Весни і капітан його армії, відчув, що насувається лихо, й доправив Аянту, її матір та двох молодших сестер за океан, до Валлахану, який був

однією з численних територій Фе. П'ятдесят років жили вони при чужому Дворі, у той час як їхніх людей вбивали й перетворювали на рабів.

Вона жодного разу не згадала про це, а я ні про що не розпитувала. Я знала цю історію від Темліна.

— Кожна деталь цього весілля — повідомлення не лише Прифії, а й світові, — сказала вона.

Я стримала зітхання. Знала — вона вже казала про це раніше.

— Бачу, тобі не подобається сукня...

М'яко сказано. Я ненавиділа тюлеве жахіття, яке вона вибрала для мене. Темлін теж кривився, особливо коли я продемонструвала йому, який матиму вигляд у цьому вбранні. І водночас він переконливо мовив: «Аянта знає, що робить». Мені захотілося з ним посперечатися. Було прикро, що він, хоч і погодився зі мною, проте став на її бік, але я не стала даремно витратити сили, подумавши: «Власне, яка різниця?»

Аянта вела далі:

— Утім, вона створює правильне послання. Я жила при багатьох Дворах і знаю, як усе працює. Повір.

— Я вірю тобі, — сказала я, махнувши рукою в бік паперів, що лежали перед нами. — Ти знаєш, як це робиться. А я — ні.

Срібло задзвеніло на зап'ястях Аянти, геть як браслети дівчат із «Дітей Благословених» по той бік Стіни. Я іноді запитувала себе, чи, бува, ці дурні смертні не вкрали ідею у Вищих Жриць Прифії, або ж якась жриця, подібна до Аянти, завела таку моду серед людей.

— Це важливий момент і для мене, — обережно сказала Аянта, поправляючи вінець на каптурі. Очі кольору морської хвилі зустрілися з моїми. — Ми з тобою такі схожі — молоді, недосвідчені з-поміж цих... вовків. Я вдячна тобі й Темліну, що ви даєте мені змогу провести церемонію, що запросили працювати із цим Двором, бути його частиною. Іншим Вищим Жрицям немає діла до мене, як і мені до них, але...

Вона струснула головою, і на ній колихнувся каптур.

— Ми втрюх, — прошепотіла вона, — утворимо солідний союз. Навіть учотирьох, якщо долучимо Люсьєна. Проте він може й не схотіти мати зі мною справи.

Аянта пирхнула.

Головний аргумент.

Вона частенько так чи інак згадувала його в розмовах, намагалася не випускати його з ока на заходах, а ще торкнутися його ліктя або плеча. Він її ігнорував. Минулого тижня я нарешті запитала його, чи не запав він на неї. Люсьєн зиркнув на мене, злегка рикнув і тієї ж миті кудись зник. Я сприйняла це як стверджувальну відповідь.

Шлюб із Люсьєном був би так само корисний, як і з Темліном. Права рука Вищого Лорда і син *ще одного* Вищого Лорда... Будь-хто з їхніх нащадків матиме вплив, а знайомство з ними для кожного буде престижним.

— Знаєш, йому нелегко ведеться з жінками, — сказала я байдужим тоном.

— Він був з *багатьма* жінками після смерті своєї коханої.

— Можливо, з тобою буде інакше.

Можливо, це означало б щось, до чого він ще не готовий. Я зосередилася, добираючи слова:

— Можливо, тому він тебе й уникає.

Аянта замислилася, а я дуже хотіла, щоб вона повірила мені, попри те що сказане мною було лише напівправдою. Мені здається, що Люсьєн навряд чи пробачив або колись пробачить Аянті — амбітній, розумній, гарній, сміливій жінці — те, що вона втекла із Прифії під час правління Амаранти. Іноді я навіть боялася, щоб мій друг, розлютившись, не розірвав Аянті горло за вчинок, який напевно вважав зрадою. Урешті-решт Аянта кивнула.

— Ти рада, що невдовзі в тебе буде весілля?

Я покрутила смарагдову каблучку на пальці.

— Це буде найщасливіший день у моєму житті.

Коли Темлін освідчився, я, звісно ж, саме так і почувалася. Від радості я заплакала, сказала йому своє так, тисячу разів так, і ми кохалися посеред поля, куди він привіз мене, щоб освідчитися.

Аянта кивнула.

— Ваш союз благословен Котлом. Те, що ти вижила в Підгір'ї, є тому доказом.

Я завважила її погляд — вона подивилася на мою ліву руку, на татування.

Я поборолла бажання сховати руку під стіл.

Татування в неї на лобі було ще темніше за моє, але зображення прекрасно гармоніювало з її виглядом, вбранням і прикрасами. Там навіть відчувалася якась ніжність, на відміну від витончених, але жорстких ліній, що покривали мою руку.

— А купімо тобі довгі рукавички, — раптом запропонувала вона.

І тим самим нагадати про себе тому, кого я так відчайдушно намагалася забути.

— Я подумаю над цим, — сказала я з м'якою усмішкою.

Це було все, що я могла вдіяти, аби не втекти до того, як Аянта піде до своєї особистої молитовні — подарунку від Темліна на честь її повернення, де вона висловлювала полудневу подяку Котлу за звільнення нашої землі, за мій тріумф, за встановлення панування Темліна.

Іноді мені хотілося попросити її помолитися і за мене.

Помолитися, щоб якогось дня я навчилася любити сукні, свята, де я грала б роль гарненької сором'язливої нареченої.

Я вже лежала в ліжку, коли Темлін тихо, мов олень у лісі, увійшов до кімнати. Я звела голову й хотіла вже взяти зі столика кинджал, який тримала там завжди, але, побачивши широкі плечі, розслабилася. Світло від запалених свічок осяяло його засмаглу шкіру, лишаючи обличчя в тіні.

— Не спиш? — ледь чутно промовив він.

Я чула по голосу, що він невдоволений. Після обіду він порпався в паперах, купу яких Люсьєн залишив у нього на столі.

— Не могла заснути, — відповіла я, спостерігаючи за рухом його м'язів, коли він ішов до ванної кімнати, щоб умитися.

Я вже годину намагалася заснути, але, щоразу як заплющувала очі, тіло кам'яніло, а стіни кімнати, здавалося, насувалися на мене. Обмежилася тим, що навстіж відчинила вікна, але ніч... ця ніч мала бути довгою.

Я знову відкинулася на подушки, слухала, як він спокійно й зібрано готується до сну. Він не порушував дистанції між нами, бо вважав, що

для мене важливо мати власний простір.

Утім, він щонаочі спав тут. Я ще жодного разу не ночувала в його спальні, тож усе думала, чи зміниться щось після нашої шлюбної ночі. Молилася, щоб не прокинутися зненацька посеред ночі й не злякатися, якщо в темряві не зрозумію, де я.

Можливо, тому він не квапив мене.

Вийшовши з ванної кімнати, Темлін скинув із себе сорочку й туніку, а я звелася, спершись на лікоть, щоб, коли він став біла ліжка, подивитися на нього.

Моя увага була прикута до сильних та спритних пальців, що розстібали штани.

Темлін видав схвальні звуки, і я прикусила нижню губу, коли він зняв і їх, і білизну, відкриваючи горду й переконливу довжину того, що ховалося під ними. У мене перехопило дух. Я скерувала погляд на його м'язистий торс, груди, а потім...

— Ходи сюди, — протягнув він так грубо, що я ледве розібрала слова.

Я відкинула ковдру, відкриваючи своє вже оголене тіло, і він зашипів з нетерпіння.

Його погляд змінився, у ньому кричав голод; я ж поповзла на край ліжка і стала навколішки. Узяла його обличчя в долоні. Його золотава шкіра опинилася в дивному обрамленні: білизни правої руки й чорноти лівої. Я поцілувала його.

Темлін тримав мій погляд, коли ми цілувалися, навіть коли я притиснулася ближче, стримуючи подих, а його рука сковзнула вниз, до мого живота.

Його мозолисті пальці гладили мої стегна, талію, потім затрималися на ній. Він нахилив голову, щоб поцілувати мене. Ковзнув язиком по моїх губах, і цей рух змусив мене розкрити їх, впускаючи його всередину, віддаючи йому всю владу над собою. Таким поцілунком Темлін щоразу ніби переконував мене, що я належу йому й тільки йому.

Я застогнала, відкинувши голову назад, надаючи йому ще більше доступу до себе. Його руки завмерли в мене на талії, потім перемістилися — одна на мої сідниці, а друга ковзнула між нами.

Ця мить... Цієї миті існували тільки ми — між нашими тілами не було нічого.

Його язик настирливо пестив моє піднебіння, а палець слизнув у глибину мене, і я задихнулася, вигинаючи спину.

— Фейро, — прошепотів він мені в губи з таким благоговінням, якого я не чула навіть від Аянти, коли вона на світанку в день Сонцестояння молилася Котлу.

Його язик знову заволодів моїм ротом, а в цей же час його палець рухався всередині мене. Мої стегна коливалися, благаючи ще, благаючи, щоб він весь увійшов у мою плоть, а його звуки, коли він занурив іще один палець, були подібні до гарчання і млосно проникли мені в груди. Я піддалася йому. Між стегон спалахнула і пронеслася блискавка... Я вже не думала ні про що, окрім його пальців, його губ, його тіла, яке накрило моє.

Він натиснув долонею в найчутливішій точці між моїми стегнами, і я простогнала його ім'я, розсипаючись на скалки в палких обіймах.

Я відкинула голову, щоб вдихнути прохолодне нічне повітря, а по тому він опустив мене на ліжку — ніжно, обережно, з любов'ю.

Він накрив мене собою, опустився мені на груди. Губи зімкнулися навколо соска. За якусь мить я впилася пальцями йому в спину, обвила його ногами, він занурився в мене. Це, саме це було мені потрібно.

Він зволікав, підвівшись на тремтливих руках наді мною.

— Благаю... — задихалася я.

Він сковзнув губами по моїй шії, губах.

— Темліне, — благала я.

Він накрив мою праву грудь долонею, придавивши великим пальцем сосок. Я зойкнула, і він занурився в мене одним потужним поштовхом. Потім ще і ще.

На якусь мить я стала нічим, ніким.

Ми злилися в одне тіло, два серця билися, як одне. Я хотіла, щоб так було завжди. Він вийшов з мене — не весь, — напружуючи м'язи спини, яка вигиналася під моїми пальцями, а потім увірвався знову і робив так само знову і знову.

Я розсипалася й розсипалася в його обіймах, він рухався і мурмотів, що кохає мене. Потім моє тіло знову пронизала блискавка, і знову її шалений вогонь понісся по жилах і досяг голови. Коли ж я викрикнула:

«О Темліне!», його теж накрила хвиля насолоди. Я стискала його, ловлячи хвилі цієї насолоди, що прокочувалися через усе його тіло, упивалася його вагою, його шкірою, його силою.

Деякий час у кімнаті було чутно тільки наше уривчасте дихання.

Мені не сподобалося, що Темлін вийшов з мене занадто швидко. Він, лігши набік і спершись головою на лікоть, малював кола в мене на животі та грудях.

— Вибач за сьогодні, — промурмотів він.

— Байдуже, я розумію, — відповіла я.

Напівправа, напівбрехня.

Його пальці опустилися нижче, кружляючи навколо пупка.

— Ти... ти для мене весь світ, — промовив він хрипко. — Хочу, щоб з тобою все було гаразд. Хочу знати, що вони не дістануться тебе, що більше не скривдять.

— Знаю.

Пальці спускалися нижче. Я важко ковтнула і знову сказала:

— Знаю.

Відкинула пасма волосся з його чола.

— А хто попідкується про тебе? Хто тебе охоронятиме?

Його губи стиснулися в одну лінію. Всі сили повернулися до нього, він не потребував нікого, хто захищав би його чи опікував. Я майже фізично відчувала, як у ньому закипає гнів — не на мене, а від думки про те, який він був безпорадний лише кілька місяців тому, коли, вразливий до всіх примх Амаранти, змушений був виконувати їх. Тоді його сила була слабким струмком порівняно з водограєм, що вирував у ньому зараз. Він глибоко зітхнув, заспокоюючись, і нахилився, щоб поцілувати моє серце, просто між моїх грудей. То була досить вичерпна відповідь.

— Скоро, — промурмотів він, опускаючи пальці мені на талію. — Скоро ти станеш моєю дружиною, і тоді все це залишиться в минулому.

Я вигнула спину від нетерплячого бажання відчутти його пальці нижче, і усмішка торкнулася його вуст. Я майже не чула власного голосу, зосередивши всю увагу на пальцях, що корилися моєму мовчазному наказу.

— Як тоді мене називатимуть?

Його палець опинився біля мого пупка, а сам він нахилився до соска і став легенько його посмоктувати.

— М-м-м, — промурмотів він, і, відчувши вібрацію навколо соска, я вигнулася.

— Усі називатимуть мене просто дружиною Темліна чи в мене буде якийсь титул?

Він підвів голову, щоб подивитися на мене.

— Хочеш, щоб був титул?

Перш ніж я встигла відповісти, він вкусив мене за сосок, а потім став зализувати невелику подряпинку, і його пальці знову занурилися між моїми ногами. Він пестив мене, малюючи довгі дражливі кола.

— Ні, — видихнула я. — Але не хочу, щоб люди... — Котел би мене забрав — його бісові *пальці!* — Я не знаю, чи впораюся, якщо вони називатимуть мене Вищою Леді.

Знову його пальці сковзнули вглиб мене, і він схвально рикнув, відчувши всередині й між моїми ногами вологу — мою і його.

— Вони не називатимуть тебе так. Ні, не називатимуть, — знову видав він звук, подібний до вдоволеного гарчання, знову навис наді мною і, сповзаючи вниз, залишив по собі слід від поцілунків. — Немає такого поняття, як Вища Леді.

Він схопив мої стегна, щоб ширше розвести мої ноги, спустився губами нижче і...

— Що означає немає такого поняття, як Вища Леді?

Жар, його торкання — все припинилося.

Він подивився на мене, лежачи між моїми ногами, і я майже досягла кульмінації від його погляду. Але те, що він сказав, що мав на увазі... Він поцілував внутрішню частину мого стегна.

— Дружини Вищих Лордів — просто дружини. Консорти. Вищих Леді ніколи не було.

— Але ж мати Люсьєна...

— Вона — Леді Двору Осені. Не Вища Леді. Тож і ти будеш Леді Двору Весни. До тебе звертатимуться так само, як до неї. Так само поважатимуть, як і її. — Він опустил погляд на те, що містилося зовсім близько від його рота.

— Але ж Люсьєн...

— Я не хочу зараз чути імені жодного з чоловіків із твоїх вуст, —
видихнув він і притиснувся губами до мене.

Перший доторк його язика поклав край суперечці.

Розділ 3

Темлін, напевно, почувався страшенно винним. Того самого ранку, як він поїхав, Люсьєн запросив мене відвідати селище, щоб оцінити, як воно відновлюється.

Я не була там цілий місяць. Не можу навіть пригадати, коли востаннє моя нога ступала на цю землю. Декого із селян запросили на наше святкування Зимового Сонцестояння, але натовп був такий великий, що я ледве спромоглася привітатися із тими, хто там був.

Коні вже були осідлані й стояли перед дверима стайні, а я полічила охоронців: чотири біля дальніх воріт, по двоє обабіч будинку і двоє тих, повз кого я зараз пройшла в саду. Ніхто з них не мовив ані слова, проте вони пантрували за мною очима, і це було неприємно.

Люсьєн хотів осідлати свого сірого в яблуках коня, але я зупинила його.

— Упав зі своєї чортової кобили? — сердито спитала я, штурхаючи його в плече.

Люсьєн відсахнувся, кобила тривожно заіржала, а я швидко глянула на свою витягнуту руку. Я не стала дивитися на охоронців і запитувати себе, що вони могли подумати про цю сцену. Не встиг Люсьєн відповісти, як я спитала:

— Чого ти не сказав мені про нагів?

Він схрестив руки на грудях, примружив металеве око й відкинув руді пасма з обличчя.

Я мусила на мить відвести погляд.

Волосся Амаранти було темніше. Її шкіра — кремово-біла, геть не схожа на поціловану сонцем золотаву шкіру Люсьєна.

Я пильно роздивлялася стайню. Принаймні вона була велика й відкрита, а робітники саме працювали в іншому крилі. Перебування всередині для мене зазвичай не становило проблем. Здебільшого я бувала там тоді, коли мені ставало аж так нудно, що я йшла в стайню до коней. Багато місця для переміщення, для втечі. Стіни не справляли враження таких незламних. На відміну від кухонь — занадто низьких,

із товстими стінами, замалими вікнами, через які не можна пролізти. На відміну від студії, у якій бракує природного освітлення. У мене в голові був довгий список тих місць у маєтку, де я могла або не могла перебувати. Рейтинг складався за таким принципом: чи в цих приміщеннях моє тіло напружувалося і чи я пітніла.

— Я не брехав, — жорстко відказав Люсьєн і погладив кобилу по корпусу. — *Насправді* вона мене скинула. Коли один із них стягнув мене з неї.

Типовий для Фе спосіб мислити і брехати.

— Чому?

Люсьєн стиснув губи.

— Чому?

Він повернувся до кобили, що терпляче чекала на нього. Проте я встигла помітити вираз його обличчя. На ньому була... *жалість*.

Я запропонувала:

— Може, підемо пішки?

Він повільно повернувся до мене:

— Це близько чотирьох кілометрів.

— І ти міг би пробігти їх за кілька хвилин. Мені ж цікаво, чи не відстану я від тебе.

Його металеве око заскреготало, і я знала, що він скаже, ще до того, як розтулив рота.

— Забудь, я пожартувала, — мовила я й сіла на свою білу кобилу з приємним норовом, трохи лінькувату й розпещену.

Люсьєн не намагався сперечатися й мовчав, поки ми їхали лісовою стежкою. Весна, як завжди, розкошувала у своїй красі. Повітря було насичене ароматом бузку, хаща, через яку стрічкою бігла стежка, була сповнена звуків життя. Жодного боге, жодних ознак нагів чи подібних істот, через яких на ліс спадала німа тиша.

— Мені не потрібна твоя бісова жалість, — сказала я йому нарешті.

— Це не жалість. Темлін просив, щоб я не говорив тобі... — Він трохи скривився.

— Я не зі скла зроблена. Якщо нага напав на тебе, я маю право знати.

— Темлін — мій Вищий Лорд. Він віддає накази, а я їх виконую.

— Ти так не думав, коли порушив наказ Темліна і відправив мене на пошуки суріеля. Я мало не загинула.

— Тоді я був у розпачі. Ми всі були в розпачі. Але тепер... Тепер треба навести лад, Фейро. Нам потрібні правила, ієрархія й *порядок*, якщо ми хочемо мати шанс на відновлення. Тому все, що він говорить, треба виконувати. Я перший, на кого дивитимуться інші... Я подаю приклад. Не проси мене ризикувати стабільністю цього Двору, висловлюючи незгоду. Не зараз. Він дає тобі стільки свободи дій, скільки може.

Я змусила себе заспокоїтися й набрати повітря в легені, яким уже його бракувало.

— Попри те що відмовляєшся спілкуватися з Аянтою, ти говориш зовсім як вона.

Люсьєн аж зашипів, немов мої слова обпекли його. А тоді сердито додав:

— Ти не уявляєш, як важко відпускати тебе навіть із маєтку! Він під значно більшим тиском, ніж ти гадаєш.

— Я добре знаю, що на нього тиснуть. Але мені навіть на думку не спадало, що я можу стати його бранкою.

— Ти не бранка. — Він стиснув щелепи. — Це геть не так, і ти це знаєш.

— Чомусь раніше, коли я була смертною людською жінкою, він зовсім не хвилювався, дозволяючи мені полювати і блукати лісом самій. І кордони тоді були набагато менш безпечні.

— Він не дбав про тебе так, як дбає зараз. І після того, що трапилося в Підгір'ї...

Слова Люсьєна прокотилися луною у мене в голові.

— Він був дуже наляканий. Він *боїться* побачити тебе в руках ворогів. Вони це прекрасно знають. Щоб узяти Темліна під свій контроль, їм достатньо захопити тебе в полон.

— І ти гадаєш, я про це не знаю? Невже він справді думає, що решту життя я проведу в маєтку, наглядаючи за служницями та розгулюючи в розкішному вбранні?

Люсьєн дивився вглиб вічнозеленого лісу.

— Хіба не про це мріють усі смертні жінки — вийти заміж за прекрасного лорда Фе, який купуватиме їм подарунки, і довіку жити в розкоші?

Я схопила свою кобилу за вуздечку так сильно, що вона закрутила головою.

— Я бачу, ти досі такий самий дурник, яким був і раніше, Люсьєне.

Він примружив своє металеве око.

— Темлін — Вищий Лорд. Ти станеш його дружиною. Є певні традиції, очікування, яких ти маєш дотримуватися і яким мусиш відповідати. Ми повинні їх дотримуватися. Якщо хочемо утворити потужний згуртований фронт, який відновився після того, як його знищила Амаранта, і тепер може дати відсіч ворогам, якщо вони знову спробують відібрати те, що нам належить.

— Аянта сказала мені майже те саме вчора.

— Наближається десятина, — сказав він, похитавши головою. — Перша десятина, яку він збиратиме від часів... від початку дії її прокляття. — У його словах ледь чутно прокльонулася рабська інтонація. — Він дав мешканцям три місяці, щоб навести лад у справах. Він хотів дочекатися Нового року, але чомусь передумав і почне збирати її вже наступного місяця. Аянта сказала, що вже час — люди до цього готові.

Він очікував на мою реакцію, попри те що знав, *знав*, що я зеленого уявлення не маю, що воно таке, ця десятина. Йому хотілося, щоб я вголос це визнала. Від злості я мало не плюнула йому в обличчя. Утім, стрималася і рівним голосом попросила:

— Скажи мені, що воно таке, ця десятина.

— Двічі на рік, — повів він, — частіше в дні Літнього та Зимового Сонцестояння, кожен із придворних Двору Весни, незалежно від того, належать вони до Вищих Фе чи нижчих, мусить платити десятину — залежно від доходу та статусу. У такий спосіб ми утримуємо маєток, оплачуємо охоронців, їжу, прислугу. Темлін, натомість, захищає своїх підданих, керує, допомагає, якщо може. Це обмін. Цього року він переніс дату на місяць уперед — щоб був додатковий час для збору коштів, а по тому — святкувань. Але незабаром посланці від кожного села чи клану прибудуть сюди, щоб заплатити свою десятину. Як дружина Темліна ти сидітимеш поруч із ним. І якщо вони не заплатять, ти будеш змушена сидіти там, поки він здійснюватиме правосуддя. Це може бути жахливим видовиськом. Я вестиму облік — хто прийшов, хто заплатив чи не заплатив. Потім, якщо вони не заплатять своєї

десятини в триденний термін, він повинен буде розпочати полювання на них. Сама Вища Жриця — Аянта — наділятиме його священними правами на це полювання.

Жахливо. Брутально. Я хотіла сказати йому це, але піймала Люсьєнів погляд і передумала. З мене було досить і тих людських поглядів, що засуджували мене.

— Дай йому час, Фейро, — сказав Люсьєн. — Нехай відгуляєте весілля, за ним, наступного місяця, відбудеться збирання десятини, а потім подивимося.

— Я вже дала йому час. Я не можу весь час сидіти в маєтку під замком, — сказала я.

— Він знає. Не говорить про це, але ж знає. Повір. Прости йому, що через вбивство його родини він не може бути таким... м'яким щодо тебе і твоєї охорони. Він забагато разів втрачав тих, хто йому був дорогий. Як і всі ми, — мовив Люсьєн.

Кожне його слово розпалювало повільний вогонь всередині мене.

— Я не хочу виходити заміж за Вищого Лорда. Я хочу вийти заміж за нього.

— Один без одного просто не існує. Він той, ким він є. Він завжди, завжди захищатиме тебе, подобається тобі це чи ні. Поговори з ним, серйозно поговори, Фейро. Ти все тоді зрозумієш. — Наші погляди зустрілися. М'язи окреслилися на щелепі Люсьєна. — Не проси мене обирати.

— Але ти навмисно *не* кажеш мені багатьох речей.

— Він мій Вищий Лорд. Його слово — закон. У нас є один-єдиний шанс, Фейро, єдиний шанс відновити і зробити світ таким, яким він має бути. Я не почну боротися за новий світ з того, що зраджу його довіру. Навіть якщо ти...

— Навіть якщо я — що?

Обличчя Люсьєна зблідло. Він провів рукою по сивій кінській гриві.

— Мене змусили дивитися на те, як мій батько ріже на шматки жінку, яку я любив. Брати змусили мене.

У мене стиснулося серце у співчутті до нього, бо я розуміла його біль, який невідступно йшов за ним.

— Не було закляття, магічного заклинання, щоб повернути її. Збирання Вищих Лордів не воскресило б її. Я дивився, як вона

помирає, і *ніколи* не забуду тієї миті, коли її серце *перестало* битися.

Мої очі кресали іскри.

— У Темліна є те, чого не маю я, — тихо сказав Люсьєн. Він важко дихав. — Ми всі чули, як ти зламала шию. Але ти мусила повернутися. І я сумніваюся, що він теж зможе забути цей звук. І зробить усе можливе, щоб захистити тебе від небезпеки, навіть якщо це означає зберігати секрети і йти за правилами, які тобі не подобаються. У цьому він не поступиться. Тож і не проси його, принаймні не зараз.

Я не знала, що йому на те відповісти. Дати Темліну час, дати йому звикнути... Хіба що на це я була здатна.

Шум будівництва заглушив співи лісових птахів задовго до того, як ми зайшли в селище: стук молотків по цвяхах, накази робітників, ревіння домашньої худоби.

Вийшовши з хащі, ми опинилися перед недобудованим поселенням. То були охайні споруди з каменю та дерева, будівлі з доступних матеріалів, зведені над складами для зберігання припасів та загонами для худоби... Закінченою була тільки криниця в центрі міста та будівля, що здавалася подібною до корчми.

Мене досі дивувала схожість життя в Прифії й у світі людей. У мене було таке відчуття, що я опинилася у своєму рідному селищі. Тут було охайніше, поселення мало вигляд новіший, але загальне планування, основні акценти — все те саме.

Я почувалася чужинкою, ступивши в поселення тоді, коли в ньому кипіла робота. Та, побачивши нас із Люсьєном, усі покидали хто що робив, торгувати чи молотити, щоб подивитися на незнайомих людей.

На мене.

Ніби хвиля тиші накрила поселення — всі звуки діяльності в ньому завмерли, навіть у найвіддаленіших куточках.

— Фейра, та, що звільнила нас від прокляття, Визволителька, — прошепотів хтось.

Ось і нове ім'я.

Я пораділа з того, що на мені був костюм для їзди верхи з довгими рукавами й рукавички в тон, які я надягнула, перш ніж ми під'їхали до кордонів селища.

Люсьєн зі своєю кобилою зупинився біля довготелесого Вищого Фе, який, судячи з усього, відповідав за зведення будинку, що межував із

криницею-фонтаном.

— Ми приїхали дізнатися, чи потрібна вам допомога, — сказав Люсьєн доволі голосно, щоб його почули всі. — Ми до ваших послуг до кінця дня.

Чоловік зблід.

— Дякую, мілорде, нам нічого не потрібно. — Він хтиво глипав на мене великими очицями. — Борг сплачено.

Мої вологі й без того долоні спітніли ще більше. Моя кобила нетерпляче перебирала ногами по червонуватій брудній вуличній дорозі.

— Прошу вас, — сказав Люсьєн, ввічливо схиляючи голову. — Участь у будівництві — наш обов'язок. Це буде честю для нас.

Чоловік похитав головою.

— Борг сплачено.

Так відбувалося під час усіх наших зупинок під час подорожі селищем: Люсьєн всюди зустрічав ввічливу, шанобливу відмову.

За двадцять хвилин ми вже поверталися в тінь і шелест лісу.

— Він дозволив тобі взяти мене із собою, — сказала я осиплим від хвилювання голосом, — щоб я нарешті припинила пропонувати їм допомогу?

— Ні, я сам вирішив тебе взяти. Саме із цією метою. Вони не хочуть і не потребують твоєї допомоги. Твоя присутність відволікає їх від роботи й нагадує, у якому пеклі їм довелося побувати.

Я здригнулася.

— Нікого з них не було в Підгір'ї. Я нікого з них не впізнала.

Люсьєна пересмикнуло.

— Не було. Бо Амаранта запроторила їх у табори. Знаті та фаворитам Фе дозволяли жити в Підгір'ї. Утім, якщо вони не допомагали на будівництві або ж не постачали їжу, їх замикали в мережі тунелів у Підгір'ї. Тисячі людей тіснилися в камерах і тунелях без світла й повітря. Протягом п'ятдесяти років.

— Ніхто мені такого ніколи не казав...

— Тому що про це забороняли говорити. Деякі люди божеволіли, і тоді, як Амаранта забувала віддавати охоронцям накази погодувати в'язнів, вони починали полювати одне на одного. Утворювалися банди, які нищпорили по таборах. — Він потер брову. — Там відбувалися

жахливі речі. Тепер вони намагаються згадати, як це — бути нормальними, як воно — *жити*.

У горлі в мене від люті пекло вогнем. Але це весілля... Можливо, воно стане початком зцілення.

Проте всі мої чуття — звук, смак, сприйняття — їх немов оповила сіра пелена.

— Знаю, ти хотіла допомогти, — вів далі Люсьєн, — мені шкода.

Так само, як і мені.

Перед неосяжністю мого існування, яке тепер нічим не було обмежено, розверзлася прірва.

Я дозволила їй мене всю поглинути.

Розділ 4

Гості почали прибувати за кілька днів до весільної церемонії, і я була рада, що ніколи не стану Вищою Леді, отже, не матиму того рівня відповідальності, тієї могутності, що їх має Темлін.

Якась давно забута крихітна частинка мене бунтувала й навісніла із цього приводу, однак...

Вечері, сніданки, пікніки та полювання.

Мене представляли гостям, і мені вже боляче було посміхатися, адже посмішку я носила, немов маску, приклеєну до обличчя і вдень, і вночі. Я з нетерпінням чекала весілля, знаючи, що, коли все скінчиться, мені не доведеться вдавати із себе щасливу, розмовляти з кимось чи взагалі щось *робити*. Цілий тиждень. Місяць. Рік.

Темлін мужньо витримував усі урочистості. Він умів затаюватися, як звір, нічим не видаючи свого внутрішнього стану. Мені ж невтомно повторював, що прийоми були способом представити мене Двору, приводом для торжества його підданих. Він запевнив, що ненавидить ці прийоми так само, як і я, що справді подобаються вони лише Люсьєну, бо той любить веселощі. Але бувало, що я помічала, як він усміхається. І, правду кажучи, він на це заслуговував. І його піддані — також.

Тож я терпіла, тримаючись ближче до Аянти, коли Темліна не було поруч. Або, якщо вони обоє були біля мене, не втручалася в їхню розмову, лічила години, поки всі гості розійдуться.

— Тобі час у ліжку, — сказала мені Аянта, коли ми з нею дивилися на зібрання п'яних гультяїв, що заповнили парадну залу. Я помітила Аянту біля розчинених дверей пів години тому і була рада втекти від галасливої компанії Темлінових друзів, із якими я змушена була розмовляти. Чи *не* розмовляти. Вони або відверто на мене витріщалися, або силувалися знайти спільні теми для розмови. Здебільшого патякали про полювання. Бесіда сходила нанівець уже за три хвилини.

— У мене є ще ціла година до сну, — сказала я.

Аянта була у звичній для мене світлій мантиї з каптуром і срібним вінцем з блакитним каменем, що прикрашав його верхівку.

Ми стояли біля обшитих дерев'яними панелями стін при головному вході, і чоловіки Фе, проходячи повз нас, дивилися на неї з благоговінням або хіттю, або так і так. Подеколи їхні погляди затримувалися й на мені. Я знала, що їхні відверті погляди не стосуються ані мого яскраво-зеленого вбрання, ані гарного обличчя (надто блідого порівняно з красою Аянти). Я намагалася їх ігнорувати.

— Ти готова до завтрашнього дня? Чи можу я чимось допомогти? — Аянта пригубила шампанське з келиха.

Сукня, яку я надягла сьогодні ввечері, була її подарунком. Вона називала її квіткою Двору Весни. Ейсіл просто отетеріла, коли я одягалася, і напружено мовчала, поки Аянта виконувала свої звичні обов'язки.

— Усе добре.

Я вже розуміла, який жалюгідний вигляд матиму, якщо попрошу її бути зі мною й після весілля, назавжди. Якщо зізнаюся, що мені страшно залишатися сам-на-сам із цим Двором, із цими людьми — до самого Нінсара, другорядного весняного свята на честь закінчення засівання полів та збору перших квітів у цьому сезоні. Попереду були довгі місяці. Навіть якби вона зосталася жити у своєму храмі, все одно це було б надто далеко.

Двоє молодиків, які проходили повз нас, мали нахабство наблизитися. Їх, власне, цікавила Аянта.

Вони підійшли до неї, а я відступила і сперлася спиною на дерев'яну панель. Молодики були рослі, вродливі, як і здебільшого всі чоловіки Двору. Те, що вони озброєні, означало, що перед нами Вищі Фе, які охороняють землі Темліна. Можливо, вони навіть працювали на батька Аянти.

— Жрице, — шанобливо вклонившись, звернувся один із чоловіків.

На цей час я вже звикла до того, що люди цілують її срібні каблучки і просять молитися за них, їхні родини, коханих. Аянта спокійно вислуховувала їх, і вираз її вродливого обличчя не мінявся.

— Броне, — звернулася вона до одного з молодиків із брунатним волоссям, який стояв ліворуч від неї, і додала, сором'язливо

усміхнувшись і поглянувши на чорнявого кремезного молодика, що стояв праворуч від неї: — І Гарт.

Я знала, що означає ця усмішка: вона шукає, з ким провести ніч.

— Давно я вас, шибайголів, не бачила.

Вони фліртували у відповідь, аж ось помітили мене.

— О, — сказала Аянта, і з неї спав каптур, коли вона повернула голову в мій бік. — Дозвольте представити вам Леді Фейру, рятівницю Прифії.

— Ми знаємо, — тихо мовив Гарт, і вони з другом вклонилися мені в пояс. — Ми були разом з вами там, у Підгір'ї.

Я змусила себе злегка схилити голову, коли вони випростались.

— Вітаю із завтрашнім днем! — сказав Брон, усміхнувшись. — Гідний кінець, так?

Гідний кінець настане, коли я ляжу в могилу й горітиму в пеклі.

— Котел, — сказала Аянта, — благословив нас усіх цих союзом.

Чоловіки згідно пробурмотіли, знову схиляючи голови.

Я більше не звертала на них уваги.

— Мушу сказати, — вів далі Брон, — що той бій... Бій із Міденгардським хробаком, еге ж? Це було надзвичайно. Одна з найблискучіших битв, що я бачив у своєму житті.

Я ладна була злитися зі стіною, не піддатися спогадам про смердючий бруд, про скрегіт ікл, що роздирали плоть.

— Дякую.

— О, це звучить жахливо, — сказала Аянта і присунулася ближче, напевно, помітивши, що ввічлива усмішка спала з мого обличчя. Жриця торкнулася мого плеча. — Така мужність варта благоговіння.

Я відчула жалюгідну вдячність за цей заспокійливий дотик. За це легке стискання, подібне до обіймів. Уже тоді я знала, що вона надихала сонми дівчат Фе вступити в її орден — не для поклоніння Матері або Котлу, а щоб навчити їх *жити*, як живе вона, сяяти так само яскраво, як вона, і любити себе, насолоджуючись чоловіками, куштуючи то одного, то другого, як вони кушують страви на бенкеті.

— Ми пропустили полювання, — невимушено сказав Гарт, — тож нам не пощастило помилуватися вашими талантами зблизька, але, сподіваємося, наступного місяця Вищий Лорд розквартирує нас поблизу угідь. Матимемо за честь полювати з вами.

Темлін ніколи не дозволив би мені їхати з ними. Я не хотіла зізнаватися, що більше ніколи в житті не взяла б до рук лук та стріли й не стала б полювати. Останнє полювання, у якому мене змусили брати участь два дні тому, було не в радість. На мене всі дивилися, а я не могла впоратися з луком та стрілами. Зараз знову на мене дивилися, чекаючи відповіді, і я змушена була сказати:

— Матиму за честь.

Аянта, щоб відволікти Брона від розмови, взяла його за руку й запитала:

— Ви завтра будете на службі в мого батька чи відвідаєте церемонію? Саме за таке вміння я потребувала її присутності на церемоніях.

Брон відповів їй, а от погляд Гарта був прикутий до мене — до моїх схрещених рук, моїх татуйованих пальців. Він спитав:

— Чи щось чуто про Вищого Лорда?

Аянта напружилася, а Брон тієї ж миті перевів погляд на мої татуювання.

— Ні, — відповіла я, утримуючи погляд Гарта.

— Він має тікати з переляку, адже до Темліна повернулася сила.

— Тоді ви зовсім не знаєте Різенда.

Гарт кліпнув очима, і навіть Аянта замовкла. Певне, то була найбільш рішуча з моїх заяв під час усіх цих прийомів.

— Ми подбаємо про нього в разі необхідності, — сказав Гарт, переступаючи з ноги на ногу.

Весь цей час я дивилася на нього так само, не змінюючи виразу обличчя.

Аянта сказала:

— Вищі Жриці подбають про це. Ми не дозволимо, щоб з нашою рятівницею поводитися нечемно.

Моє обличчя виражало байдужість. То ось чому Темлін спочатку розшукував Аянту? Щоб укласти союз? Мені забракло повітря.

Я повернулася до неї:

— Я піду до себе. Скажи Темліну, що ми з ним побачимось завтра.

Завтра, тому що, за їхнім давнім звичаєм, сьогодні ми мали спати окремо, так мені сказала Аянта.

Вона поцілувала мене в щоку, і її каптур в одну мить сховав мене від усіх поглядів присутніх у кімнаті.

— Я до ваших послуг, Леді. Просто скажіть, якщо вам щось буде потрібно.

Я кивнула, хоч і не збиралася просити про допомогу.

Вислизнувши з кімнати, я обернулася, щоб подивитися на гостей в залі. Темлін і Люсьєн стояли, оточені Вищими Фе. Можливо, не всі вони були однаково вишукані, але то були люди, які знали одне одного і здавна билися пліч-о-пліч. Друзі Темліна. Він представив мене їм, і я миттєво забула їхні імена. А потім не намагалася їх пригадати.

Темлін закинув голову й зареготав. Решта засміялася разом із ним.

Я пішла непоміченою, прослизавуючи через переповнені зали, поки не опинилася на тьмяних порожніх сходах, що вели в житлове крило.

Залишившись сама у своїй спальні, я усвідомила, що не можу пригадати, коли востаннє по-справжньому сміялася.

Стеля нависала наді мною, великі тупі шипи були такі гарячі, що я, навіть прикута до підлоги, могла бачити спекотне повітря, що його вони випромінювали. Мене прикували, адже я була неписьменна й не могла прочитати загадку, написану на стіні, і Амаранта була б рада побачити мене насадженою на спис.

Дедалі ближче і ближче. І не було нікого, хто врятував би мене від цієї жахливої смерті.

Мені стане боляче. Я мучитимуся й повільно згасатиму, я кричатиму. Може, я навіть кликатиму матір, якій завжди було байдуже до мене. Може, я благатиму її врятувати мене...

Я підхопилася на ліжку і врізнобіч замолотила руками, відкидаючи невидимі кайдани.

Могла б піти у ванну, якби мої руки й ноги так сильно не тремтіли. Якби я могла дихати. Дихати, *дихати*...

Здригаючись, я обвела спальню поглядом — оце вона, реальність. А ті жахіття були кошмарами. Насправді я на свободі, жива і в безпеці.

Нічний вітер дмухнув крізь відчинені вікна, розвіваючи моє волосся, висушуючи холодний піт. Погляд вабили темне небо й зірки, які були тьмяні й крихітні, немов крижинки.

Брон говорив так, що могло здатися, ніби мій бій з Міденгардським хробаком був спортивним змаганням. Наче я не була за крок від помилки, через яку потвора могла проковтнути мене.

Я вочевидь була рятувницею і блазнем.

Дошкандибавши до відчиненого вікна, я розчахнула його навстіж, щоб бачити просто себе рясно вкрите сьйливими цятками небо.

Я притулилася головою до стіни, всотуючи прохолоду каменів.

За кілька годин я вийду заміж.

То буде моїм щасливим кінцем, заслужила я його чи ні. Але ця земля, ці люди — у *них* теж буде свій щасливий кінець. Перші кроки на шляху до зцілення. На шляху до миру. І тоді все буде гаразд.

Тоді й зі мною все буде гаразд.

Я справді ненавиділа свою весільну сукню.

Це було жахіття з тюлю, шифону та павутилки, і воно було геть не схоже на вбрання вільного крою, які я зазвичай носила. Тугий корсет дуже щільно облягав стан, виріз тиснув на груди й підкреслював їх, а спідниця... Спідниця скидалася радше на блискучий намет, роздмуханий солодкавим весняним вітром.

Не дивно, що Темлін усміхнувся, глянувши на мене. Навіть Ейсіл ледве стримувала усмішку. А смішно, вірогідно, було через те, що сукня, яку власноруч вибирала Аянта, мала доповнити легенду, яку вона сьогодні оголосить на весь світ.

Із вбранням я могла б упоратися й сама, якби мені не заважали пишні рукави, що були надто розлогі, і при кожному поруху рук мені мерехтіло в очах. Волосся моє було завите, окремі його пасма спускалися на плечі, а решта зачесана назад, прикрашена перлинами та коштовним камінням. І тільки Котел знає, якої витримки мені було потрібно, щоб не скривитися, коли я поглянула на себе у велике люстро. Коли ж я почала спускатися вниз широкими похилими

сходами, моє вбрання під час кожного мого кроку шелестіло, шурхотіло і видавало ще якісь звуки.

За дверми патію, де я зупинилася, розкинувся сад, прикрашений стрічками та ліхтариками кремового, рожевого й небесно-блакитного кольору. У величезному подвір'ї стояли три сотні стільців, за якими сядуть піддані Темліна. Я повинна була пройти вздовж головної алеї під їхніми поглядами до підмостків, на яких мене чекатиме Темлін.

Потім Аянта, як представниця всіх дванадцяти Вищих Жриць, мала благословити наш союз за мить до заходу сонця. Вона натякнула, що вони дуже хотіли прийти, але, вдавшись до якихось хитрощів, їй вдалося позбутися решти одинадцяти. Не знаю, чи то їй хотілося бути в центрі уваги, чи то, може, позбавити мене їх докучливого переслідування. Певно, те і те.

Я відчувала згагу, немов перебувала в пустелі, коли Ейсіл поправила блискучий шлейф моєї сукні біля дверей, що вели в сад. Шовк і газ зашелестіли й засвистіли, і я з такою силою вчепилася в букет руками в рукавичках, що мало не зламала стебел.

Шовкові рукавички по лікті приховували татуювання. Аянта особисто доставила їх сьогодні вранці в підбитій оксамитом скриньці.

— Не хвилюйся, — сказала Ейсіл, і її засмагла шкіра засяяла золотаво-медовим відтінком у вечірніх променях.

— Я спокійна, — тихо проказала я.

— Ти нервуєш, як мій молодший небіж, коли його стрижуть.

Вона припинила метушитися навколо моєї сукні і вигнала служниць, які прийшли шпигувати за мною перед церемонією. Я вдала, ніби не бачила ані їх, ані строкатого натовпу у дворі, залитому сонячним промінням, і стала збивати невидимі пилінки зі спідниці.

— Ти маєш чудовий вигляд, — мовила Ейсіл.

Я не була впевнена, що сказала вона це щиро, та все ж повірила їй.

— Дякую.

— Не поведься так, ніби зібралася на власний похорон.

Я вимушено посміхнулася. Ейсіл закотила очі й підштовхнула мене до відчинених якимось безсмертним вітром дверей, через які лилася музика.

— За мить усе скінчиться, — пообіцяла вона, злегка підштовхнувши мене у промені призахідного сонця.

Три сотні людей підвелися зі своїх місць і повернулися до мене.

Від дня мого останнього випробування не збиралося так багато людей, щоб подивитися й оцінити мене. Вбрання їхнє було подібне до того, яке вони носили в Підгір'ї, а обличчя розпливалися й танули переді мною.

Ейсіл кашлянула, стоячи в тіні будинку, і я згадала, що треба йти, треба дивитися на кафедру...

На Темліна.

Моє дихання почастишало, я мала зібратися на силі, щоб спустатися сходами й не дати тремтливим ногам підігнутися. У золотаво-зеленій туніці й короні з лаврового листя, що сяяла на голові, Темлін був сліпучо-розкішний. Це заради мене він сяяв, оточений ореолом свого безсмертного світла й краси.

Я зосередилася на ньому, моєму Вищому Лорді, котрий сьйливим поглядом пильнував кожний мій крок, коли я ступала килимом оксамитової зеленої трави, вкритої білими трояндовими пелюстками.

І червоними також — вони, немов бризки крові з-поміж білих пелюсток, вкривали стежку переді мною.

Я підвела погляд на Темліна, який стояв, гордо підвівши голову та розправивши плечі.

Він навіть не уявляв, якою розбитою і сповненою темряви я була, як мені не пасувало це біле вбрання, скільки бруду було на моїх руках.

Усі так думали. Повинні були так думати.

Я швидко, навіть квапливо наближалася до підмостків, де стояв Темлін. До Аянти, на якій сьогодні було темно-синє вбрання, увінчане каптуром та срібною короною.

Ніби я була хороша, ніби не вбила двох із їхнього роду.

Я була вбивцею і брехухою.

Попереду темніли червоні пелюстки, так само як кров тих молодих Фе, у басейні яких я мало не потонула.

За десять кроків до кафедри, до краю червоного басейну я сповільнилася.

А потім зупинилася.

Усі погляди були прикуті до мене, так само як тоді, коли я мало не померла. Навколо зібралися глядачі — свідки моїх мук.

Темлін широким жестом простягнув руку, злегка насупивши брови. Моє серце билося швидко, занадто швидко.

Мене мало не знудило.

Мало не знудило на килим із тих пелюсток, на траву і стрічки, які з'єднують підмостки і стільці, що їх оточують.

І між моєю шкірою й кістками щось билося, пульсуючи, піднімалося й давило, прямуючи моїм кровотоком...

Як же багато, занадто багато поглядів тиснуло на мене, було свідками кожного з моїх злочинів, усіх моїх принижень...

Я не знаю, навіщо взагалі надягнула рукавички, чому дозволила Аянті переконати себе.

Сонце згасало, але ще занадто сильно пекло. В саду бракувало простору. Звідси не втекти, як і від клятви, яка пов'яже мене з ним навіки, прикує його до моєї розбитої, змученої душі. Щось усередині мене тепер обурено вирувало, ця сила накопичувалася, ніби хотіла вихопитися назовні, і від цього моє тіло тремтіло.

Навіки — мені ніколи не полегшає, я ніколи не звільнюся від себе, не виберуся з тієї темниці, у якій відсиділа три місяці.

— Фейро... — озвався Темлін.

Його рука була випростана — він тягнувся до мене.

Сонце тонуло за крайкою західної стіни саду, тіні видовжилися, похолоднішало повітря.

Якщо я відступлю, вони почнуть перешіптуватися, утім я не можу змусити себе зробити останні кілька кроків, не можу, не можу, не можу...

Іще трохи — і я впала б, просто там, просто тієї хвилини — і тоді вони побачили б, яка я зломлена.

«Допоможіть мені, допоможіть, допоможіть», — благала кожного з них, кого завгодно. Я благала Люсьєна, який стояв у першому ряду, не зводячи з мене свого металевого ока. Благала Аянту, спокійну, терплячу й таку прекрасну в цьому каптурі. «Врятуй мене, будь ласка, допоможи. Витягни мене звідси. Припини це».

Темлін із виразом занепокоєння в очах ступив крок уперед.

Я відступила назад. Ні.

Він стиснув губи. У натовпі вчулося невдоволене ремствування. Між нами і над нами засяяли шовкові стрічки й пучки сяйва Фе.

Аянта промовила:

— Підійди сюди, наречена, і з'єднайся зі своїм коханим. Підійди сюди і дай добру пізнати тріумф.

Добру. Я не була добром. Я була — *нічим*, а моя душа, моя вічна душа, була проклята.

Я намагалася набрати повітря в легені, які зрадницьки стискалися, змушувала себе вимовити одне-єдине слово. *Ні, ні*.

Але говорити мені не довелося...

За моєю спиною пролунав гуркіт, ніби два велетенські камені наштовхнулися один на одного.

Люди почали падати, кричати, дехто зник у мороці, який щойно вивергнувся на нас.

Я повернулась і в темряві ночі, що розсіювалася, мов дим по вітру, побачила Різенда, який поправляв лацкани своєї чорної туніки.

— Здрастуй, Фейро, любонько, — промуркотів він.

Розділ 5

Я не повинна була дивуватися — Різенд з усього любляв робити видовище і вважав, що розлютити Темліна — це окремий вид мистецтва.

І ось він з'явився власною персоною.

Різенд, Вищий Лорд Двору Ночі, стояв поруч зі мною, і з нього, немов чорнило у воді, сочилася темрява.

Він повернув голову. Його чорне волосся, що відливало синявою, колихнулося від вітру, фіалкові очі сяяли в золотому світлі Фе. Він зупинив погляд на Темліні, простягнувши руку в тому напрямку, де стояли Темлін і Люсьєн, і їх стражники наполовину оголили мечі, розмірковуючи, як обійти мене та як схопити його...

Але із жестом його руки вони завмерли.

Бліда мов крейда Аянта повільно відступила.

— Яке миле весілля, — мовив Різенд, засовуючи руки в кишені.

Охоронці не виймали мечів із піхов. Частина натовпу, що залишилася, відступала назад, дехто перелазив через сидіння, щоб хутчіше втекти звідси.

Різ оглянув мене й цокнув язиком, дивлячись на мої шовкові рукавички. Хай там що було в мене під шкірою — все воно завмерло і застигло.

— Забирайся до дідька, — прогарчав Темлін, наближаючись до нас і випускаючи кігті.

Різ знову клацнув язиком.

— Е ні. Треба отримати те, що мені належить, — ми з любою Фейрою уклали угоду.

У мене в животі немов утворилася діра. Ні... Ні, тільки не зараз.

— Ти порушуєш угоду. Ти ж знаєш, що в разі непослуху трапляється, — правив своєї Різ, посміхаючись, поки натовп розбігався в нього за спиною. Він кивнув у мій бік. — Я дав тобі три місяці волі. Могла б бодай удати, що рада мене бачити.

Я так тремтіла, що була не в змозі щось йому відказати. Очі Різа блиснули неприязню.

Вираз його обличчя змінився, коли він знову подивився на Темліна.

— Я забираю її.

— Ти не посмієш, — прохрипів Темлін.

Позаду нього поміст спорожнів. Аянта разом з більшістю присутніх зникла.

— Хіба я завадив? Я був упевнений, що все вже скінчилося.

Різ посміхнувся мені, і його посмішка сочилася отрутою. Він знав, — через цей зв'язок, через магію, яка була між нами, — знав, що я збиралася сказати ні.

— Принаймні мені здалося, що Фейра так вважає.

Темлін повторив:

— Дай нам завершити церемонію...

— Та й ваша Вища Жриця, гадаю, поділяє мою думку, — вів далі Різенд.

Темлін скам'янів, подивившись через плече й побачивши, що вітвар порожній. Коли він знову обернувся до нас, його кігті наполовину сховалися.

— Різенде...

— Я не в гуморі, щоб торгуватися, — урвав його Різ. — Хоч упевнений, що міг би повернути це на свою користь.

Я сіпнулася, відчувши доторк його руки на своєму лікті.

— Ходімо.

Я не зрушила з місця.

— Темліне, — видихнула я.

Темлін ступив мені назустріч, його золотава засмагла шкіра посвітлішала, але він не спускав очей з Різа.

— Назви свою ціну.

— Не переймайся, — промуркотів Різ, беручи мене під руку. Кожен дотик був огидний і нестерпний.

Він забере мене до Двору Ночі, подібно до якого, як гадали, Амаранта створила Підгір'я — місце тортур і смерті.

— Темліне, будь ласка...

— Як драматично, — оскалився Різенд, притискаючи мене до себе.

Але Темлін не ворухнувся, а його кігті геть сховалися під гладкою шкірою. Він спрямував свій погляд на Різа, вищирившись:

— Якщо заподієш їй кривду...

— Знаю, знаю, — промовив Різенд, розтягуючи слова. — Я поверну її за тиждень.

Ні... Ні, Темлін не міг так говорити, адже це означало, що він відпускає мене. Навіть Люсьєн звів здивований погляд на Темліна. Обличчя його зблідло із люті.

Різ випустив мій лікоть, натомість обійняв мене за талію, притиснув до себе і прошепотів на вухо:

— Тримайся.

Темрява загуркотіла, вітер жбурляв мене навсібіч, земля зникла з-під моїх ніг, усе навколо зникло. Залишився сам Різ, якого я ненавиділа, притискаючись до нього. Ненавиділа всім серцем...

Потім темрява зникла.

Перше, що я відчула, — це запах жасмину. Потім побачила зірки. Океан зірок мерехтів над сяйливими колонами з місячного каменю, які оточували карколомну панораму нескінченних, увінчаних сніговими шапками гір.

— Ласкаво прошу до Двору Ночі, — промовив Різ.

То було найпрекрасніше місце, що я колись бачила.

Будівля, де ми перебували, була розташована на вершині гори із сірого каменю. Простір довкола нас був відкритий усім стихіям. Тут не було вікон, лише підносилися колони та погойдувалися від леготу, що пахтів жасмином, завіси з тонкої павутинистої тканини.

Тут мала діяти якась магія, що серед зими зберігала повітря теплим. А водночас на верхів'ях гір лежав сніг, і з них вітри змітали снігову вуаль, розсіюючи її навкруги туманом.

Невелика вітальня, обідня й робоча зони були розташовані тут же, відокремлені завісами, або пишними рослинами, або товстими килимами, розстеленими повсюди на підлозі з місячного каменю.

Кілька кольорових куль похитувалися під подихом вітру, а з арок під стелею звисали ліхтарики з кольорового скла.

Ні тобі криків, ні стогонів.

За мою спиною височіла стіна з білого мармуру, у якій де-не-де були зроблені дверні отвори, що вели до сходів, освітлених притлумленим світлом. Решта Двору Ночі мала міститися там. Не дивно, що я не чула криків: вони могли не долимати звідти.

— Це моя особиста резиденція, — невимушено повідомив Різ.

Раніше його шкіра була бліда. За час, що ми не бачилися, вона злегка позолотилася.

Я розуміла, звідки взялася блідість. Після п'ятдесяти років майже безвилазного перебування в Підгір'ї його шкіра й не могла бути іншою.

Я вивчала його, відшукуючи бодай якусь ознаку масивних перетинчастих крил, за допомогою яких, за його зізнанням, він любив літати. Проте нічого того не було. Переді мною був чоловік, який із глузливою посмішкою дивився на мене.

І такий звичний мій вираз обличчя...

— Як ти насмілився...

Різ пирхнув.

— Я сумував за цим виразом твого обличчя. — Він підійшов ближче, рухаючись із котячою грацією, підкоряючи мене убивчим поглядом фіалкових очей. — Ласкаво прошу...

— Ласкаво просиш — про що?

Різ завмер зовсім поруч. Руки він тримав у кишенях.

Його тут не огортала темрява, і він попри свою досконалість здавався майже звичайним.

— Ласкаво прошу, якщо потрібно тебе врятувати.

Я напружилася.

— Я ні про що не просила.

Його погляд опустився на мою ліву руку.

Різ раптово схопив її, тихо загарчав і зірвав рукавичку. Його дотик був наче тавро, і я здригнулася, хотіла відступити, але він міцно тримав мене, поки не стягнув обидві рукавички.

— Я чув твої благання врятувати тебе, ти хотіла, щоб *хтось* врятував тебе звідти. Я чув, як ти сказала «ні».

— Я нічого не казала.

Він повернув мою оголену руку долонею догори, вивчаючи татуювання, нанесене на ній. Тоді провів пальцем по зіниці на руці. Один раз. Двічі.

— Я чув, як ти сказала це голосно й чітко.

Я вихопила руку.

— Поверни мене назад. *Негайно*. Я не хочу бути викраденою.

Він повів плечем:

— Невже це не найкраща нагода забрати тебе сюди? Певно, Темлін і не помітив, що ти мала намір відмовити йому перед усім Двором. Тож тепер ти можеш перекласти всю провину на мене.

— Ти покидьок. Ти всім дав зрозуміти, що я... вагаюся.

— Ти дуже вдячна, як то було завжди.

Я насилу спромоглася вдихнути, щоб спитати:

— Чого ти від мене хочеш?

— Чого *хочу*? Передусім я хочу дістати від тебе подяку. По тому я хочу, щоб ти зняла це огидне вбрання. У тебе в ньому вигляд... — Він скривився. — Вигляд наївної дівчинки, саме такий, якою він і та манірні жриця хотіли б тебе бачити.

— Ти нічогосінько не знаєш ані про мене, ані про когось із нас.

Різ подивився на мене так, ніби усе про всіх знає.

— А Темлін знає? Він питав колись, чому ти щоночі блюєш, чому не можеш перебувати в деяких кімнатах або дивитися на деякі кольори.

Я завмерла. Це було те саме, якби він споглядав мене роздягнутою.

— Геть із моєї голови.

Темліну було задосить і своїх кошмарів.

— Навзаєм. — Він відсахнувся на кілька кроків. — Ти гадаєш, що мені приємно щоночі милуватися кошмарами, через які тебе нудить? Ти все посилаєш через цей канал зв'язку, і мені геть не подобається бути глядачем у першому ряду, коли я намагаюся заснути.

— Негідник.

Знову кривий осміх. Я не перепитала, що він мав на увазі, коли казав про наш зв'язок. Не хотіла дарувати йому задоволення бачити свою зацікавленість.

— Отже, іще я хочу від тебе... — мовив він, показуючи на будинок позаду нас. — Це я тобі скажу завтра за сніданком. А зараз пропоную

прийняти душ і відпочити.

Він окинув мене поглядом, і знову я вловила в його очах гнів через мою дурнувату сукню і таку саму зачіску.

— Сходи праворуч, твоя кімната за першими дверима, поверхом нижче.

— Не у в'язничній камері? — Напевно, не годилося показувати йому свій страх.

Різ обернувся, скинувши бровою.

— Ти не полонянка, Фейро. Ми уклали угоду, і я дотримуюсь своєї частини. Ти тут моя гостя, яка має привілеї члена моєї сім'ї. Ніхто з моїх підданих не посміє торкнутися тебе, скривдити чи навіть погано подумати про тебе.

Мій язик став важким. Я запитала:

— А де ці піддані?

— Дехто живе тут — у горі, під нами. — Він схилив голову. — Їм заборонено з'являтися тут. За це їх карають на смерть.

Його очі зустрілися з моїми, застиглими й порожніми. Він ніби відчув мої паніку і страх.

— Амаранта була не дуже винахідлива, — сказав він з тихою люттю. — Мій Двір під цією горою завжди навіював страх, і вона вирішила створити його копію, зруйнувавши священну гору в Прифії. Тому справді, це так, під горою є Двір — Двір, куди, як гадає твій Темлін, я віддам тебе. Час від часу я керую ним, але переважно він існує самотійно.

— Коли... Коли ти мене туди запроториш? — Якщо я повинна буду спуститися під землю, знову побачити ті жахіття... Я благатиму його — *благатиму* не робити цього зі мною. Мені було геть байдуже, якою жалюгідною я буду. Я готова була до будь-яких принижень, аби лиш вижити.

— Ніколи. — Він розправив плечі. — Тут мій дім, а Двір під ним — це моя... робота, саме так ви, смертні, це називаєте. Мені не подобається змішувати одне з одним.

Я перепитала:

— Ви, смертні?

Місячне сяйво танцювало на його обличчі, коли він висловив подив:

— А ти хіба чимось відрізняєшся від них?

Провокація. Я придушила роздратування, завваживши цей його удаваний подив, через що куточки його губ знову смикнулися, і сказала:

— А інші мешканці твого Двору?

— Територія Двору Ночі була дуже велика, значно більша за будь-який інший Двір у Прифії. А навколо нас були лише вкриті снігом гори. Ніяких ознак поселень чи міст.

— Вони розсіяні по всій території й живуть як хочуть. Так само, як і ти тепер вільна гуляти де хочеш.

— Я хочу гуляти вдома.

Різ засміявся й нарешті пішов у інший бік коридору, який вів до веранди під зірковим небом.

— Щоб ти знала, я готовий прийняти твою подяку в будь-який час, — сказав він мені, не озираючись.

В очах почервоніло, і я не могла дихати, не могла думати, в голові шуміло. Мить я дивилася йому вслід, ще мить — і мій черевик був уже у мене в руці.

Я з усієї сили пожбурила його в Різа.

З усієї своєї потужної безсмертної сили.

Я ледь встигла побачити шовковий черевик, що, просвистівши в повітрі, як комета, наблизився до Вищого Лорда з такою швидкістю, що він не встиг за ним простежити.

І вривався йому в голову.

Різ здивовано обернувся, потерши рукою потилицю.

У мене в руці вже був другий черевик.

Різ вищирився.

— Ну ж бо, спробуй. — Певне, він сьогодні був в особливому настрої, що в такий спосіб показував свою лють.

Ну от і добре. Тепер нас таких двоє.

Другий шовковий черевичок полетів у тому самому напрямку. Цього він зумів перехопити, і черевик не торкнувся його.

Різ засичав і опустив руку з черевиком, не спускаючи з мене очей, а черевик тим часом танув у нього в руці, перетворюючись на мерехтливий чорний пил. Поглядаючи на мене, він розтиснув пальці, і останні шматочки сьайливого попелу полетіли в нікуди.

— Цікаво, — пробурчав він, пішовши далі коридором.

Мені хотілося схопити його й натовкти пику як слід, але, звісно, мені не забракло розуму і я цього не вчинила. В його володіннях, на вершині гори, невідомо де я не могла розраховувати бодай на якусь допомогу. Ніхто навіть не почув би моїх криків, якби я покликала.

Тож я пішла в напрямку дверей, на які він показав, узявши курс на тьмяно освітлені сходи.

Уже майже дійшовши до них, я почула веселий, бадьорий жіночий голос з віддаленого коридору, в якому зник Різ:

— Ну, здається, все минуло доволі мирно.

Його гарчання у відповідь змусило мене наддати ходу.

Моя кімната була казкова.

Дослідивши її, щоб побачити, чи не причаїлася десь небезпека, вивчивши кожен вихід, вхід та схованку, я завмерла посередині, щоб роздивитися покій, у якому мала жити протягом усього наступного тижня.

Як і у вітальні поверхом вище, вікна моєї кімнати були розчинені в жорстокий світ — без скла чи віконниць, на прозорі аметистові штори подмухував неприродний легіт. Велике ліжко було вишуканим поєднанням сніжно-білого кольору та кольору слонової кістки, вкрите подушками, ковдрами та купою покривал, а подвійні лампи обабіч ліжка робили його ще більш привабливим. Гардероб і туалетний столик розташувалися коло стіни, у якій були вікна без скла. За дерев'яними дверима в наступній кімнаті містилися порцеляновий умивальник і туалет, а ванна...

Ця ванна...

Моя ванна займала іншу половину кімнати й більше нагадувала басейн на вершині гори. Басейн, у якому можна було геть розслабитися й потішити себе водними процедурами. Його дальня стіна, здавалося, ішла в нікуди, а вода з ванни просто нечутно лилася в ніч, яка панувала за межами покою. Вузкий виступ стіни, що доєднувалася до ванної, був завішаний товстими свічками, на яких опливав віск. Їх сяйво

золотило темну блискучу поверхню й підсвічувало тонкі завитки пару, що здіймалися над водою.

Відкрита, простора, оксамитова і... заспокійлива.

Дизайн кімнати був такий, ніби все в ній призначалося для королеви. Лише королева могла дозволити собі всю цю розкіш: мармурову підлогу, шовк, оксамит і різні вишукані речі. Я не стала фантазувати щодо того, який вигляд має кімната Різа, якщо так він приймає гостей.

Гість — не полонянка.

Саме про це свідчила кімната.

Я не стала загороджувати вхід до неї. Все одно Різ міг би прилетіти сюди, якби цього захотів. Він міг, і оком не змигнувши, позбавити розуму Фе. Навряд чи шматок дерева стримає його страшну силу.

Я знову роззирнулася по кімнаті. Мої спідниці досі шелестіли під час кожного мого поруху, зараз — мармуровою підлогою.

Подивилася на себе.

У тебе вигляд дуркуватий.

Шия та щоки спалахнули жаром.

Це не виправдовувало його вчинку. Навіть якщо він урятував мене від (я мало не подумала «від відмови Темліну»)... від необхідності щось пояснювати.

Я повільно витягла шпильки та прикраси із завитого волосся і склала на туалетний столик. Подивилася на них, зціпивши зуби, і змела у порожню шухляду в столі, так гучно її закривши, що люстро над столом задзвеніло. Я потерла голову, яка боліла від ваги завитого волосся та важких прикрас. Вранці я уявляла, що Темлін обережно вийматиме кожну шпильку з мого волосся, поцілувавши її, але тепер...

У горлі пекло, я важко ковтнула.

Менше за всіх мене турбував Різ. Темлін бачив, що я вагаюся, але чи зрозумів він, що я хотіла відмовити? Чи Аянта — вона розуміла? Я повинна була сказати йому. Пояснити, що весілля не могло відбутися зараз. Можливо, я мала дочекатися, доки зв'язок між нами відновиться, доки я зрозумію, що не припустилася помилки і що... що гідна його.

Можливо, слід було перечекати, доки він не подолає кошмари, що переслідують його ночами. Щоб він трохи відпустив контроль над собою й так не напружувався. Через мене. Навіть якщо я й розуміла

його бажання захистити мене, страх втратити... Напевно, мені варто все йому пояснити, коли повернуся.

Але... Так багато хто бачив це, бачили, власне, всі, що я вагалася.

Моя нижня губа затремтіла, і я почала розстібати сукню, а потім стягнула її.

Сукня впала, і шовк, тюль та перлини немов зітхнули, як суфле розтікаючись на мармуровій підлозі, і я широким кроком переступила через своє вбрання. Навіть моя нижня білизна була тут недоречна — піна мережива, призначенням якої було розважити Темліна, а потім бути розірваною на шматочки його пальцями.

Я підхопила сукню, підбігла до шафи й запхала її всередину. Потім стягнула білизну і сховала туди ж.

Татуювання дуже вирізнялося на тлі білого шовку й мережива. Моє дихання почастишало. Я не розуміла, що плачу, поки не схопила першу одежину, яка трапилася під руку. Це була бірюзова піжама. Я одяглася в шаровари, які були мені по коліна, а потім знайшла таку саму сорочку з короткими рукавами, що не прикривала й пупка, за модою Двору Ночі, але мені було все одно. Попри те що піжама була м'яка й тепла, я цього не відчула, бо вся тремтіла.

Я заповзла у м'яке пишне ліжко, на затишні простирадла. Повітря, що його я набрала в легені, ледве вистачило на рівний видих, яким я загасила свічки обабіч ліжка.

Щойно темрява огорнула кімнату, мої схлипи посилювалися, і за мить я дала волю сльозам, здригаючись усім тілом. Мої ридання летіли в темряву ночі, у зоряну снігову безодню за вікном.

Різ не збрехав про сніданок — мене покликали.

Удосвіта до моєї кімнати увійшли мої колишні служниці, які прислужували мені в Підгір'ї. Я могла б не впізнати темноволосих близнючок, якби вони не сказали, що знають мене. Мені вони завжди здавалися двома тінями, схованими за непроникною темрявою ночі. Але тут — або, певніше, без Амаранти — вони були цілком реальні, з плоті й крові.

Їх звали Нуала і Керрідвен, і мені було цікаво, чи говорили вони мені колись, як їх звать. І чи не занадто далеко в Підгір'ї я опинилася тоді.

Мене розбудив тихий стукіт у двері — хоча вночі я майже не спала. На мить я здивувалася, чому моє ліжко було таке м'яке, чому на обрії вимальовуються гори, а не весняні трави й пагорби... Але вже за мить усе пригадала. І відчула страшенний головний біль.

Тихий стукіт повторився, а потім одна зі служниць пояснила, хто вони, і я підвелася з ліжка, щоб впустити їх. Вони сказали, що сніданок буде подано за тридцять хвилин і що я маю прийняти ванну й одягнутися.

Я не допитувалася, був наказ прийняти ванну, що його особисто віддав Різ, чи служниці самі вирішили, що так треба, — адже я розуміла, який жахливий у мене вигляд. Вони розклали одяг на ліжку й пішли, залишивши мене саму, щоб я прийняла ванну та вдяглася.

Мені дуже хотілося провести в цій розкішній гарячій ванні весь день, але у мене в голові, прохопившись крізь головний біль, з'явилося легке *напруження*, я *почула тонкий дзвіночок*. Я знала це *відчуття* — таке вже траплялося тоді, протягом кількох годин, коли скинули Амаранту.

Я занурилася по шию у воду, роздивляючись ясне зимове небо, а лютий вітер змітав сніг з гірських піків навкруги. Ніде не було жодних його слідів, жодного звуку крил. Проте у мене в голові, всередині мене дзвенів цей дзвін — наче мене викликали. Наче дзвонили у дзвоник для слуг.

Голосно проклинаючи його, я вийшла з води і вбралася в одяг, який мені залишили служниці.

Тепер, крокуючи залитими сонцем сходами, що вели на верхній рівень, я сліпо йшла за цим дзвоником, що лунав у мене в голові, майже безшумно ступаючи мармуровою підлогою у пурпурових шовкових черевичках, і мені хотілося зірвати із себе цей одяг, адже він був звідси, він належав *йому*.

Шаровари персикового кольору були вільного крою, багат шарові й доходили до щиколоток, обтягуючи їх оксамитовими золотистими манжетами. Довгі рукави блузки в тон шароварам були вироблені з тонкої, як павутинка, тканини, і також збиралися манжетами біля зап'ясть. Блузка сягала пупка і під час ходьби відкривала смужку сріблясто-блідої шкіри.

Зручно пересуватися — і бігти. Жіночно. Екзотично. Якщо Різ, плануючи катування, не кине мене в цю зимову пустелю, що простиралася навколо, то ця достатньо тонка тканина і надалі даватиме мені змогу відчувати оксамитове тепло Двору.

Принаймні татуювання не здавалося зайвим у такому вбранні, хоча ці шати й були частиною Двору.

А ще — частиною гри, яку він, безсумнівно, вів зі мною.

На самій верхівці верхнього поверху, посеред кам'яної веранди виблискував, наче ртуть, скляний стіл, навколо якого стояли три стільці. На столі були фрукти, соки, випічка і пластівці для сніданку. І на одному із цих стільців... Хоча Різ задумливо милувався засніженими горами, сліпучо-білими в сонячних променях, я знала, що він відчув мою присутність від тієї миті, як я почала підніматися сходами в іншому кінці коридору. Можливо, навіть від моменту, коли я прокинулася, якщо цей дзвоник, що його я чула в голові, щось означав.

Я зупинилася між двома останніми колонами, пильно стежачи за Вищим Лордом, який розслаблено сидів за столом, споглядаючи пейзаж.

— Я не собака, щоб мене так кликати, — замість привітання сказала я.

Різ повільно обернувся, через плече подивившись на мене. Він пильно вивчав мене поглядом, і його фіалкові очі яскраво сяяли у світлі дня. Я стиснула кулаки, доки він спостерігав за мною. Він нахмурився, очевидно, невдоволений тим, що чогось бракує в моїй зовнішності.

— Я не хотів, щоб ти заблукала, — м'яко відповів він.

Головний біль, як і раніше, накочував хвилями. Я дивилася на срібний чайник у центрі столу. З його носика йшла пара. Мені дуже захотілося чаю.

— Я думала, що тут завжди буде темно, — сказала я, щоб хоч якось відволіктися від споглядання чайника, що здавався мені цього ранку джерелом життєдайної енергії, і не роздивлятися його таким відчайдушно-зголоднілим поглядом.

— Ми в одному із Сонячних Дворів, — сказав Різ, елегантним жестом вказуючи мені місце, на яке я мала сісти. — Ночі тут набагато

розкішніші, а захід та світанок просто неймовірні, та все одно над нами володарюють закони природи.

Я сіла в крісло з оббивкою напроти Лорда. Його туніка була розстебнута біля шиї й відкривала засмаглу шкіру на грудях.

— А інші Двори мають вибір?

— Природа Сезонних Дворів, — відповів він, — пов'язана з їх Вищими Лордами, магія і воля яких зберігають вічну весну, зиму, осінь чи літо. Так було завжди — час ніби завмирає тут. Але Сонячні Двори — Денний, Світанковий та Нічний — у них більш символічна природа. Попри всю нашу могутність навіть ми не в змозі змінити шлях, яким рухається сонце, його силу. Тож чаю?

Промені сяяли на вигинах срібного чайника. Мені хотілося кивнути, але, щоб не видати себе, я лише стримано схилила голову.

— Ти, втім, побачиш, — вів далі Різенд, наливаючи мені чай, — які видовищні тут ночі. Такі видовищні, що дехто з моїх підданих прокидається на заході й лягає спати на світанку, щоб мати змогу насолодитися життям при світлі зірок.

Я долила молока в горнятко і спостерігала, як кружляють у ньому світло й темрява.

— А чому тут так тепло, коли поряд лютує зима?

— Магія.

— Про це я вже здогадалася, — сказала я, відклавши вбік ложечку і відпивши. Від розкішного смаку гарячого напою я мало не зітхнула в захваті. — Але *навіщо*?

Різенд споглядав, як шаленіє вітер над верхів'ями гір.

— Якщо ви прогріваєте будинок узимку, то чому б і мені не обігріти все тут? Зізнаюся, я гадки не маю, *навіщо* мої предки збудували палац у цій місцині, тоді як йому більше пасувало б розташуватися десь у Дворі Літа, — тут, посеред гір, де температура в кращому разі більш-менш тепла. Але хто я такий, щоб ставити такі запитання?

Я ще трохи відпила чаю, і головний біль потроху почав відступати. Я навіть насмілилася покласти собі на тарілку трохи фруктів, що лежали у вазі переді мною.

Він спокійно стежив за кожним моїм рухом, а потім тихо сказав:

— Ти схудла.

— Тобі нема чого дивуватися, — сказала я, наколовши шматочок дині на виделку. — Ти ж маєш звичку копирсатися в моїх думках коли тобі заманеться.

У його очах я не побачила вогню, але на чуттєвих губах заграла усмішка — без сумніву, то була найулюбленіша з його масок.

— Я вдаюся до цього не так часто. Крім того, якщо *ти* перша виходиш на зв'язок, я нічого не можу вдіяти.

Я дивилася на нього, та нічого не хотіла розпитувати, як і минулої ночі.

Але...

— Як це працює — цей зв'язок, який дає тобі змогу бачити, що у мене в голові?

Він відпив чаю з горнятка.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.